

CALVINIST CONTACT



DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 10, 1965 — No. 714 — 21st YEAR OF PUBLICATION

De Christen en de Ruimtevaart

De ontstellende prestaties van de Amerikaanse astronauts Conrad en Cooper heeft bij menigeen opnieuw de vraag doen rijzen, of deze ruimtevaart experimenten van christelijk standpunt uit wel verdedigbaar zijn. Dit wordt nog beklemtoond door hetgeen de Amerikaanse President Johnson na de behouden terugkeer van de astronauts heeft gezegd. President Johnson heeft er toen op gewezen, dat deze vlucht heeft laten zien, waartoe de mensheid in staat is.

Aangemoedigd door dit succes werd er aan toegevoegd, dat de mogelijkheid om een man op de maan te doen landen dichterbij is gekomen. Dit heeft bij velen de vraag doen rijzen of hier geen grenzen worden overschreden. Kan hier een parallel getrokken worden met de torenbouw van Babel? God heeft immers de AARDE aan de mens gegeven? (Zie Gen. 1:28).

Ruim vier jaar geleden hebben wij in ons blad een discussie gehad over hetzelfde onderwerp. Het begon met een tweetal artikelen van Rev. I. W. Van Dellen, toentertijd te St. Thomas, Ont., die meende dat ruimtevaart niet te rechtvaardigen viel. Daartegen heeft toen Rev. A. B. C. Hofland, toentertijd te Sarnia, Ont., een artikel geschreven in ons nummer van 26 mei 1961, hetwelk wij op verzoek hier herplaatsen. Rev. Van Dellen heeft toen ruimtevaart afgewezen, omdat het zijns inziens een treden buiten de door God gestelde grenzen is. Hiertegenover steld Rev. Hofland het volgende:

Ik ben het met deze gedachtegang niet eens. En dan moet ik beginnen met de manier waarop Rev. VanDellen de bijbel gebruikt om de ruimtevaart af te wijzen als zondig. Wanneer immers zijn schriftbewijs zou blijken onjuist te zijn dan vervalt het voornaamste bewijs van heel zijn betoog. Nu lijkt het schriftbewijs dat hij aanvoert vrij sterk. Er staat immers in Gen. 1:28, dat God tegen de mens zegt: vervult de aarde en onderwerpt haar. Wijst God hier de aarde en uitsluitend de aarde niet aan als woon- en werkplaats voor de mens? En er staat toch ook maar in Hand. 17:26 dat God het menselijk geslacht heeft gemaakt om de ganse oppervlakte der aarde te bewonen en dat Hij de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald heeft.

Nu moet allereerst opgemerkt worden, dat wij nooit mogen proberen om uit de bijbel een wetenschappelijk wereldbeeld af te lezen. Daarvoor is de bijbel ons nu eenmaal niet gegeven. De bijbel is, onder de onfeilbare inspiratie van de H. Geest, geschreven door mensen, die in een bepaalde tijd leefden. Mensen, die een bepaald wereldbeeld hadden. Een wereldbeeld dat bij die tijd paste. God openbaarde hen niet b.v. dat de aarde om de zon draaide. En ook de mogelijkheid om buiten de aarde en de aardse dampkring te treden en in de ruimte buiten de aarde door te dringen, behoorde in het geheel niet tot het wereldbeeld van de tijd waarin de bijbelschrijvers leefden en schreven. Voor de bijbelschrijvers, zowel die van Genesis als van De Handelingen en van andere boeken, was de wereld alleen datgene dat slechts in schijn begrensd wordt door een wijkende horizon. Het kwam in het hoofd van de bijbelschrijvers niet op, dat er een mogelijkheid was om de aarde te verlaten en de ruimte te verkennen. Zij schrijven vanuit het wereldbeeld dat zij hadden. Daarom mogen wij de bijbel niet zo lezen, dat we zeggen: zie je nu wel, het staat in Genesis en in De Handelingen en in andere boeken, dat alleen de oppenvlakte van deze planeet, die aarde heet, door God aan de mens als woon- en werkplaats gegeven is. Dat is een biblicistisch gebruik van de bijbel. Op grond daarvan zou je ook kunnen aantonen, dat arbeid in een mijn, beneden het oppervlak van de aarde, verkeerd is. Of dat de mens zich niet mag begeven op zee en zeker niet met een duikboot naar de diepte der zee mag afsteken. Of dat het zondig is, dat een mens met een vliegtuig zich door het luchtruim begeeft. Dat heeft men inderdaad beweert van de zijde van de kerk, toen deze dingen voor het eerst werden gedaan. Nu wordt het door geen christen meer veroordeeld. Dit alleen al moet ons voorzichtig maken om het nieuwe, dat met de ruimtevaart begonnen is, op grond van de bijbel af te keuren.

Hoe moeten wij Gen. 1:28 en Hand. 17:26 en andere teksten dan lezen? Wel, in het licht van het huidige wereldbeeld, waarin plaats is voor het "ruimtelijke". In het huidige wereldbeeld mag Gen. 1:18 worden gezien als de cultuuropdracht om de natuur als geheel te beheersen. Wij vinden die ruime, onbegrensde cultuuropdracht b.v. in Psalm 8, waar gezegd wordt: "Gij doet hem (de mens) heersen over **de werken uwer handen; alles hebt gij onder** zijn voeten gelegd". Andere bijbelplaatsen spreken ook over het koningschap van de mens over de natuur als geheel.

Nu is het zeker, dat elke nieuwe uitvinding en ontdekking in deze zondige wereld ten goede en ten kwade kan worden gebruikt. Zo is vroeger de boekdrukkunst reeds genoemd: een reuze stap ten hemel en een reuze stap naar de hel. Wij zijn nu nog niet in staat om te voorspellen of de ruimtevaart alleen maar het kwade kan voortbrengen. Maar we zullen moeten beginnen als christenen om de ruimtevaart positief te aanvaarden, als een mogelijkheid door God Zelf in de schepping gelegd, om door de mens onderzocht te worden en dat tot Zijn eer. Dat vele onderzoekers het NIET doen tot Gods eer is alleen maar erg, maar dat sluit het goede gebruik van deze mogelijkheid niet uit. Wij mogen als christenen niet vervreemden van de wereld waarin God ons geplaatst heeft en waarin door God zoveel mogelijkheden gelegd zijn. Dat de christenen in het verleden zo gemakkelijk een nieuwe uitvinding afwezen en vreemd tegenover de tijd stonden waarin zij leefden, is alleen maar tot schade geweest van de Kerk. Men zag haar daardoor als een wereldvreemde groep mensen en het deed alleen maar schade aan de kerk als verkondigster van de boodschap van Christus. Als één open moet staan voor de ruimtevaart en voor schijnbaar onmogelijke mogelijkheden dan moet een christen het zijn. Hij gelooft in een groot en machtig God. Die een wereld schiep waarin de mens zou vallen van de éne verwondering in de andere. Ja, een christen gelooft in Christus, door wien de mens bevrijd is van het geloof aan op zichzelf staande natuurmachten. Christus, Hij heeft ook de demonen in de hogere luchtlagen overwonnen (Ef. 6:12). Zodat Prof. K. J. Popma in zijn "Levensbeschouwing" II, blz. 271 durft schrijven dat de cultuuropdracht, en de uitvoering daarvan door de mens, altijd een "ontdemoniserend" element heeft. Ook de ruimtevaart heeft dat.

En ik ben het geheel eens met wat Prof. H. Ridderbos schreef in Gereformeerd Weekblad, 16e jaargang, nr. 43: "misschien mag men zeggen, dat de vrijheid, waarmee de wetenschap tegenover de natuur staat nergens groter is dan waar het christelijk geloof de weg heeft bereid." Hij zegt verder: "de uitdaging, die in deze fantastische experimenten en resultaten is gelegen, is aan de mens, aan de mensen zelf gericht. De zedelijke verantwoordelijkheden nemen in hun consequenties onvoorziene dimensies aan. Het "griezelige" ligt niet in de mogelijkheden buiten ons, maar binnen ons." Ja, dat is een feit. Door allerlei nieuwe mogelijkheden wordt de verantwoordelijkheid van de mens groter. Wat zullen wij ermee doen? Ook met de ruimtevaart? Dat is God's "challenge" ten aanzien van de mensheid.

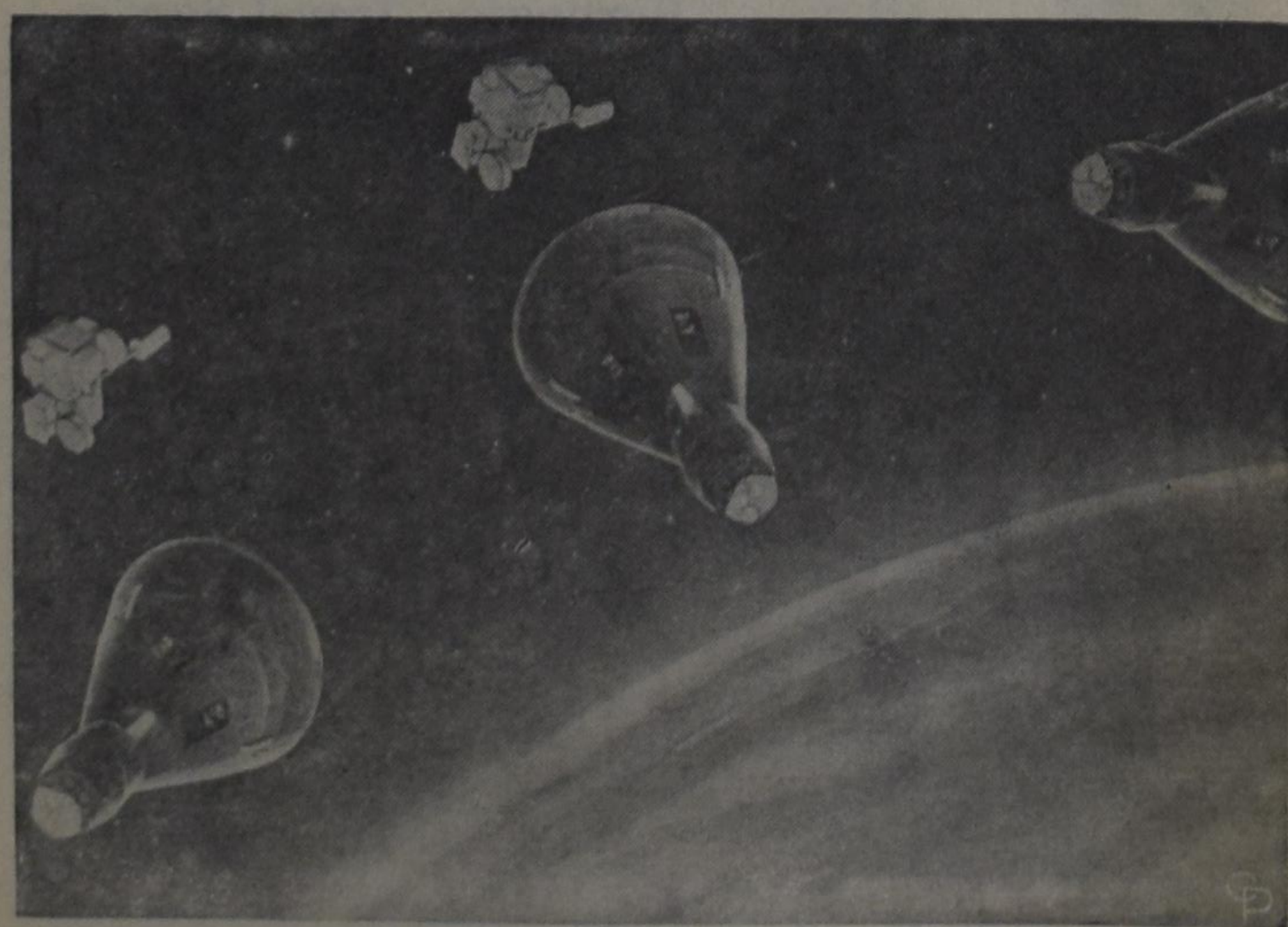
Ik geloof dus niet, dat wij zonder meer de ruimtevaart mogen vergelijken met de torenbouw van Babel, als een uitdaging van de mens aan de hem omringende machten. Prof. Ridderbos zegt daarvan in het zelfde artikel: "het lijkt mij niet bijbels, niet christelijk gedacht." Zeker, in een ander opzicht moeten wij alles "torenbouw" noemen, ook in ons eigen leven, alles n.l. wat wij doen buiten God.

Tenslotte. Wij hebben pas hemelvaart gevierd. Dat was de ruimtevaart van de mens Jezus. Hij steeg op boven de aarde en verplaatste zich van de ene plaats in Gods wereld (de aarde) naar een andere plaats daarvan (de hemel). In wat de eerste ruimtevaarders, de Rus en de Amerikaan, gedaan hebben, maar bovenal in wat Jezus van Nazareth gedaan heeft, zie ik een profetie van die ruimtevaart, die te verwachten is in het mensenbestaan op de nieuwe aarde-en-hemel. Wanneer het blijkt dat deze mogelijkheden er zijn in Gods schepping, wat een mogelijkheden zullen er dan zijn, wanneer we als nieuwe mensen in een vernieuwde wereld mogen leven. Onbegrensde mogelijkheden. Hoe kan het ook anders in een wereld, die gemaakt is door een God, oneindig in vermogen en onpeilbaar in verstand. Och, ook op de nieuwe aarde zullen wij vallen van de ene verwondering in de andere, maar dan zullen wij voor alles God volmaakt loven en prijzen.



EEN STADSBEELD UIT VIETNAM

In de tijd van de natte moesson komen verschillende van Saigon's hoofdstraten flink onder water te staan. Wandelen is in dit seizoen dikwijls de vlugste manier van voortbewegen. Het laat zich verstaan dat gedurende de moesson ook op het platteland — het Vietnamese strijdtoneel — zich natte situaties voordoen.



TESAMENKOMEN IN DE RUIMTE!

Eén van de opdrachten die astronauten Cooper en Conrad ontvingen was om hun Gemini-5 ruimtevaartuig in contact te brengen met een ander voorwerp in de ruimte. Bovenstaande illustratie toont enkele fasen van de "rendezvous in space". Men verwacht uiteindelijk tot het bouwen van platforms in de ruimte te komen, die dan als springplanken voor verdere doelen kunnen dienen.

ROOMS-KATHOLIEKE SCHRIFTCRITIEK ❷

door Dr. L. Praamsma

In ons vorig artikel wezen we op die merkwaardige situatie in de R.K. kerk, dat enerzijds in haar ontwaakt is een toenemende belangstelling in de H. Schrift; en we zouden eraan toe hebben kunnen voegen dat het werk van Bijbelvertaling en Bijbelverspreiding in deze kerk een nieuwe fase is ingegaan, dat het lezen van de Bijbel wordt aangemoedigd; maar dat anderzijds de bedervende adem van de critiek op God's Woord met volle teugen wordt ingezogen, en dat deze critiek in populaire artikelen onverbloemd wordt uitgesproken. Hoe is dat verschijnsel te verklaren?

We moeten hier spreken van een **bedenkelijke ontwikkeling.**

In 1910 legde paus Pius X aan alle R.K. professoren, biechtvaders, predikers en wereldlijke geestelijken de z.g. modernisteneed op, inhoudende dat ze zouden nalaten modernistische leringen te verkondigen. Maar de Nederlandse professor Pyper schreef al in 1921 in zijn boek **Het Modernisme en andere stromingen in de Katholieke kerk**, dat 'het vuur smeult onder de asch en zo spoedig mogelijk weer zal opvlammen.'

Wat was er aan de hand met die modernisteneed?

Ze was een pauselijke reactie tegen de invloed van allerlei moderne theorieën, met name betrekking hebbend op het gezag van de H. Schrift, die in het laatst van de vorige eeuw in de R.K. kerk vooral van Frankrijk waren binnengedrongen.

De **inhoud** van deze eed wordt vooral duidelijk, als we lezen, wat de toenmalige Roomse Bijbelcommissie onder pauselijke goedkeuring vaststelde. Die Bijbelcommissie handhaafde het historisch karakter van Gen. 1-3. Ze verklaarde dat het onmogelijk is, dat deze hoofdstukken verhalen zouden bevatten van allerlei, dat niet werkelijk is geschied. We vinden in Gen. 3 geen fabelen, allegoriën, symbolen of legenden. En meer in het algemeen ontkende ze, dat het mogelijk zou zijn, dat de historische boeken van de H. Schrift alleen maar een historische vorm gebruiken, terwijl ze inderdaad geen echte geschiedenis zouden weergeven.

Deze uitspraken zijn duidelijk genoeg; en ieder die lezen kan en verstaan, moet wel het handtastelijk verschil opmerken tussen het toen onder pauselijke goedkeuring ingenomen standpunt en de inhoud van de toen afgevraagde eed, en de theorieën, die nu in een blad als **The Catholic Digest** verkondigd worden.

Toch is het verschil minder groot dan het schijnt.

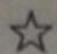
Want Rome zou Rome niet zijn, als Rome Rome niet bleef.

Ook in 1910 was er zekere ruimte, de deur werd opengelaten op een kier, om het heel cru te zeggen: de R.K. kerk hield een slag om **de arm.**

Prof. Berkouwer heeft op dat voorbehoud gewezen in zijn boek **Het Probleem der Schriftcritiek** (blz. 193 e.v.). Hij wijst erop, dat de Bijbelcommissie ook uitsprak, dat 'behoudens het oordeel der kerk en met behoud van de analogie des geloofs men een eigen opvatting mag hebben over bepaalde plaatsen van de Bijbel, . . . wanneer de rede verhindert de eigen-

(Vervolg op pag. 2)

Beelden van en uit
NEDERLAND



Leer en Praktijk

Na de totstandkoming van het Handvest van Overeenstemming tussen de delegaties van Indonesië en Nederland schreef de voorzitter van de Indonesische delegatie, Drs. **Mohammed Hatta**, op 29 december 1949 o.m.:

"Onze beide volkeren zullen op voet van vrijheid, vrijwilligheid en vriendschap elkaar tegemoet treden en daarmede aan de Unieplant die voorwaarden schenken die zij voor haar wasdom behoeft."

Hatta is reeds jaren geleden in Indonesië aan kant gezet, de Unie kwam feitelijk nooit tot stand en Indonesië, onder leiding van Soekarno, ging verder de revolutionaire weg op en komt steeds meer in radicalistisch vaarwater terecht.

Engeland en Amerika hebben daarin een belangrijk aandeel gehad. De Britten — ik hoop, dat de oud-Nederlanders, die Elizabeth II als hun Koningin hebben, het mij niet euvel duiden, als ik de hoop uitspreek, dat zij goede Canadezen zullen zijn en worden, meer dan Brits onderdaan — hebben na de beëindiging van de oorlog, als zo menigmaal in de historie, Nederland de voet dwars gezet en Amerika hief Soekarno ten schild en liet door zijn ambassadeur vaker "Merdeka" roepen dan Soekarno zelf.

Zo kwam er van vrijwilligheid en vriendschap tussen Nederland en Indonesië aanvankelijk niets terecht, werden bezittingen geconfisceerd, ontstond strijd over Nieuw-Guinea, waarbij Soekarno's infiltranten bewapend waren met Engelse wapens en vervoerd werden met Amerikaanse Hercules transport-vliegtuigen. Amerika trachtte toen zijn economische invloed ten koste van Nederland voorgoed in de Archipel te vestigen.

Intussen zijn de rollen omgekeerd.

De Engelsen zagen hun positie als wereldmacht steeds meer slinken en, garant voor de Maleise federatie, moet het nu de strijd voeren tegen een zelfde confrontatie-politiek, die Nederland het laatste grondgebied in de Oost deed verliezen.

De verhouding Amerika-Indonesië is, ondanks de "vrijheid" roepende mijnheer Jones, allang verkoeld. De Amerikaanse staatslieden hebben niet veel begrepen van de betekenis van een historisch ethisch kolonialisme, zoals door Nederland sinds de eeuwwisseling in Oost-Indië toegepast, door Hatta c.s. ten volle erkend, en zij begrijpen evenmin de psyche van de Aziatische volkeren, door tijd en omstandigheden in de smeltkroes geworpen.

In de laatste jaren is er duidelijk een toenadering, ondanks communistisch gestook, tussen Nederland en Indonesië merkbaar.

De historische banden zijn sterker dan velen dachten. De hoop, die Hatta aan het slot van zijn geciteerde brief uitsprak: "Het is onze innige hoop, dat in de komende tijd de Nederlanders, die in de nieuwe verhoudingen ons helpen zullen in ons werk, eveneens na gedane arbeid in Indonesië, datzelfde gevoel in hun hart mogen hebben, namelijk dat zij oprecht hebben medegewerkt aan de opbouw van het nieuwe en vrije Indonesië" vond weerklank.

Wat ziet men nu gebeuren?

Een bereidheid van Nederlandse zijde om deze hoop te verwezenlijken, een kleinzielige tegenstand van Engeland en evenmin medewerking van Amerikaanse zijde.

Het begon al bij de overeenkomst op luchtvaartgebied en het herstel van de verbinding tussen Amsterdam en Djakarta.

Het spitste zich toe bij de levering van 140 Fokker Friendship-vliegtuigen door Nederland, waarbij Engeland weigert de motoren te leveren en ook de Amerikaanse regering een spaak in het wiel schijnt te steken door de uitvoer van Amerikaanse motoren niet toe te staan.

Het is in gemoede niet vol te houden, dat militaire overwegingen hierbij de doorslag geven. Veeleer speelt naijver en afgunst een hoofdrol.

Het is, hoe klein ook, van Britse kant, waar Engeland worstelt met grote politieke en vooral economische problemen, nog menselijk verstaanbaar; maar Amerika, dat pretendeert de kampioen voor de vrijheid te zijn, vervalt telkens in de meest verwonderlijke beslissingen ten aanzien van zijn bondgenoten.

De Europese zeevarende landen weten op nautisch gebied daarvan te spreken; de K.L.M. wordt landingsrecht op de Westkust geweigerd; verlaging van E.E.G.-invoerrechten wordt gevraagd, terwijl men zelf op verschillend gebied protectie toepast en nu weer bemoeilijking van een samenwerking, die van verder strekkende betekenis is dan een herstel van economische banden.

De mogelijkheid om de goedwillende krachten in Indonesië steun te bieden, ook in de interne verhoudingen, de deur naar het Westen open te houden en de invloed van zending en Christelijke religie niet af te dammen moest, naar onze mening, voor de Amerikaanse politiek van voldoende betekenis zijn om hier een geheel andere houding aan te nemen.

Niet terwille van Nederland of een andere bondgenoot. Doch om het grote principe van waarachtige staatkunde een kans te geven in landen, wier constitutionele vormgeving nog slechts in het eerste stadium verkeert.

Een van de duidelijkste uiteenzettingen over political science, die ik ken, werd in 1933 uitgegeven door the Columbia University Press, hoewel eerder geschreven. Het proces van de overgang van een natie tot een staat, wat in onze dagen in volle ontwikkeling is, wordt door Prof. **John W. Burgess** in dit boek op bijzonder heldere wijze uiteengezet.

Het is alsof hij onze periode reeds in het verschiet zag, al behoeft een natie — aldus Burgess — geen staat te worden.

Wij geven een enkel citaat:

"The political subjection or attachment of the unpolitical nations to those possessing political endowment appears, if we may judge from history, to be as truly a part of the course of the world's civilization as in the national organization of States.

I do not think that Asia and Africa can ever receive political organization in any other way."

Vandaag zitten we midden in de problemen, samenvallend met de "political organization" van ethnische volken, groepen, naties die een staat willen worden. Een begeerte, die tot in het ridicule, b.v. in Centraal-Afrika, wordt gekoesterd.

Daarbij staan vrijheid, recht en verantwoordelijkheid van de burgers op het spel.

Burgess zegt ergens in zijn boek: "It is the deepest problem of political science to reconcile government with individual liberty, and that problem has not yet been solved."

Ook niet, zoals hij aangeeft, in de Verenigde Staten van Amerika.

Dit alles werd geschreven in 1917.

Als de subjection or attachment te ruw wordt afgehakt, doet de Kongo ons het droevig resultaat zien.

In meer of mindere mate Indonesië ook.

De Amerikaanse leiders hebben deze revolutionaire gang van zaken in de hand gewerkt, zeker niet geremd.

Zij hadden "The foundations of Political Science" niet gelezen dan wel vergeten.

Daardoor zijn er in vele delen van de wereld brokken gemaakt.

Doch dit mag geen reden zijn om een klein — maar niet de minste onder de broederen — land de voet dwars te zetten in zedelijk verantwoorde stappen om tot betere verhoudingen te komen.

Niet Mercurius mag de leidsman zijn in de internationale politiek.

Dit prerogatief blijve voorbehouden aan vrouwe Justitia.

Of is nog altijd waar wat Benjamin Franklin schreef in "Poor Richard's Almanack" (1732):

"The people heard it and approved the doctrine; and immediately practised the contrary".

In de moderne internationale politiek lijkt het er veel op.

* * *

Nieuws uit Soestdijk!

Doch nieuws met een vraagteken.

Verwacht wordt dat Prinses Beatrix en de heer Claus von Amsberg in februari 1966 zullen trouwen.

Bekend is, dat de Regering werkt aan een wet, waarbij het Parlement zijn instemming betuigt met dit en het huwelijk van Prinses Margriet met de heer Pieter van Vollenhoven.

De jongste Prinses schijnt niet direct te zullen trouwen. Zij heeft haar studietijd in Leiden afgesloten om te gaan werken in het Prot. Christelijk ziekenhuis "De Lichtenberg" te Amersfoort. Het gemeentebestuur van Leiden gaf de Prinses als afscheidscadeau een zilveren sigarettendoos mee, aan de zijkanten bekleed met leer en het deksel voorzien van het Leidse gemeentewapen.

Het huwelijk van de kroonprinses vindt uiteraard plaats in de hoofdstad. Het paleis op de Dam is gerestaureerd. De kerkelijke huwelijksinzegening kan echter niet in de Nieuwe Kerk plaatsvinden, wegens uitvoering van restauratie-werkzaamheden. Het is mogelijk, dat dit geschiedt in de Westerkerk, de kerk met de gouden koepel. Doch hier staat nog een dubbel vraagteken achter.

Cn.

Rooms-Katholieke Schrift Critiek

(Vervolg van pagina 1)

lijke zin te behouden, of de noodzakelijkheid dwingt die los te laten.' En voorts spreekt hij ervan, dat de Bijbelcommissie de mogelijkheid openliet, dat zou kunnen worden aangetoond, dat een Bijbelschrijver in zijn boek een aanhaling van een andere schrijver of bron zou hebben opgenomen, zonder al de woorden van die herhaling voor zijn rekening te nemen.

Deze woorden openen een deur; een deur, die in de kerk van Rome sinds het grote concilie van Trente (1545-1563), het anti-reformatieconcilie, feitelijk al lang openstond. Op dat concilie was het grote beginsel uitgesproken, dat zowel de Schrift als de Traditie met gelijke eerbied behandeld moeten worden; en wat de Schrift is, kan iedereen weten; maar wat de traditie is, kan alleen de kerk uitmaken, kan in laatster instantie alleen de paus uitmaken.

In de kerk van Rome staat en stond, als het erop aankomt, niet het Woord van God in de Heilige Schrift bovenaan, maar de kerk zelf staat bovenaan, en de paus spreekt zijn onfeilbaar woord over de inhoud van de H. Schrift.

Maar, terwijl die paus in 1910 nog aan de behoudende kant stond, wat de historiciteit van de Bijbelse geschiedenis aangaat, staat hij in 1965 meer aan de vrijzinnige kant. De schrijfster, die ik in het vorige artikel citeerde, beroept zich voor haar vrijheid, om meer dan één mensenpaar te onderstellen in Gen. 1 op paus Pius XII, en wanneer deze zelfde paus de leer van de evolutie bespreekt in zijn encycliek **Humani Generis** (1950) verklaart hij, dat 'beide opinies, ten gunste of ten ongunste van de leer der evolutie moeten worden overwogen en beoordeeld met de noodzakelijke ernst, gematigdheid en evenwichtigheid, en onder de conditie dat allen bereid zijn **zich te onderwerpen aan het oordeel van de kerk** aan welke Christus de opdracht heeft gegeven op gezaghebbende wijze de Heilige Schrift uit te leggen en de geloofsdogma's te verdedigen.'

Er is een ontwikkeling gaande in de R.K. kerk, en ik noemde deze ontwikkeling bedenkelijk. Tot dusver hadden vele onder ons het gevoel, dat we bij alle verschil toch met Rome één van gevoelen waren in verschillende hoofdwaarheden, in Holland werd zelfs de uitdrukking gewaagd van het 'samen stoelen op één wortel des geloofs', en onder die hoofdwaarheden was ook die van het volstrekte gezag van de H. Schrift.

We kunnen dat nu niet meer zeggen.

Rome verandert, maar één ding verandert niet: dat de paus onfeilbaar is.

En de Schriftcritiek trekt haar diepe sporen door deze kerk — hoever? Tot de paus het ogenblik gekomen acht om met beslissende stem te spreken.

Zo is de situatie, en in die situatie is maar één antwoord te geven.

Dat is niet het antwoord van de geleidelijke terugkeer van de 'gescheiden broeders', maar het antwoord van een oproep tot Reformatie.

Het Sola Scriptura van de Reformatie is nog steeds een levensbeginsel van de Kerk. En we kunnen het niet hebben, dat het Boek der boeken wordt prijsgegeven aan de schijnuitkomsten van de wetenschap van de dag.

Zelfs al gebeurt dit onder pauselijke sanctie.



GESPREK: NEDERLAND—VERENIGDE STATEN

Den Haag: Minister Mr. J. M. A. H. LUNS in gesprek met W. AVERELL HARRIMAN, de Amerikaanse rondreizende ambassadeur. Harriman zou minister Luns inlichten over zijn gesprekken met de regeringsleiders in Moskou en Belgrado.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

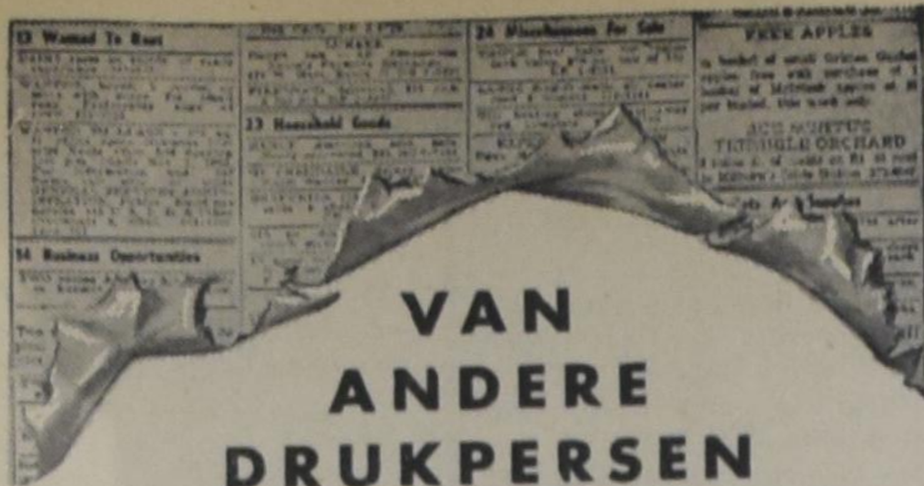
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.



VAN ANDERE DRUKPERSEN

WERELDDIAKONAAT HELPT KERKEN IN AFRIKA BIJ LANDBOUWWERK

Tientallen kleine proefboerderijtjes willen de Afrikaanse kerken bouwen op een groot bosachtig terrein bij Mindolo in Zambia (noordelijk Rhodesië). Dit gebied wordt op het ogenblik ontgonnen. Hulp hierbij ontvangt men thans van het gereformeerde werelddiakonaat in Nederland, dat voor dit ontwikkelingswerk een eerste bijdrage van tienduizend gulden beschikbaar stelde.

Reeds bracht een jonge Canadese predikant, die tevens landbouwkundige is, een centraal voorbeeldbedrijf tot ontwikkeling vlak bij het grote interkerkelijke centrum in Mindolo. Daar vindt men o.a. een christelijke journalistenschool, een kleine kunstakademie en nog allerlei andere instellingen voor christelijk vormingswerk.

Doel van het boerenwerk is om jonge Afrikaanse landbouwers de kans te geven zich enige tijd op de proefboerderijtjes bij Mindolo te vestigen om daar in de praktijk betere werkmethoden te leren.

— Geref. Weekblad.

RONDOM DE ZAAK Dr. J. G. GEELKERKEN

Gelijk bekend is op de synode van Groningen de zaak-Assen 1926 aan de orde gekomen. Er komt t.z.t. een rapport van deputaten over. De kerkeraad van Amsterdam-Zuid heeft aanleiding gevonden de komende synode een brief te richten omdat zo ergens, de zaak-Geelkerken juist in deze kerk nog leeft. Zij toch telt tal van oud-leden van het z.g. Hersteld Verband onder haar leden. De kerkeraad merkt in zijn schrijven op:

"Aanleiding tot dit schrijven is voorts het feit, dat de kerkeraad het een zaak van kerkelijke waarachtigheid acht te zijn, dat gewijzigde inzichten niet geruisloos de plaats van vroegere inzichten innemen, maar dat daarvan op behoorlijke wijze rekenschap gegeven wordt". De brief besluit: "Daarom zou de kerkeraad zo gaarne zien, dat in aansluiting aan het door de vorige synode uitgesprokene uw vergadering zich in deze geest uitspreekt: 1e. dat de synode het bertreurt, dat in 1926 een bindende uitspraak gedaan is inzake de exegese van Genesis 2 en 3. 2e. dat de synode het daarom eveneens betreurt, dat dr. Geelkerken en anderen met hem, die zich om der consciëntie wil niet aan de bedoelde uitspraak meenden te kunnen onderwerpen, op grond daarvan eerst geschorst en later uit hun ambt ontzet zijn. Bovendien zou de kerkeraad de synode de vraag in overweging willen geven of uit een dergelijke uitspraak geen verdere consequenties getrokken dienen te worden om tot herstel der verhoudingen te komen."

— "Kerknieuws

•

PREDIKANT NAAR NEDERLANDS DORP IN SPANJE

Bij Malaga in Spanje is een Nederlands dorp in aanbouw, waar zich 279 gezinnen uit ons land zullen vestigen. Dit zijn voornamelijk Nederlanders, ofkomstig uit Indonesië. Voor de opbouw van het protestantse kerkelijke leven in dit dorp, dat El Atabal heet, vertrekt begin volgend jaar de oud-zendingspredikant van de gereformeerde kerken, ds. H. van den Brink. Hij zal met zijn vrouw in dit dorp gaan wonen.

Reeds wonen ongeveer tachtig Nederlandse gezinnen, afkomstig uit Indonesië op de Canarische eilanden (Las Palmas). Uit een oriëntatiereis, die ds. Van den Brink onlangs maakte in opdracht van de commissie "Kerk over zee" van de Nederlandse Zendingsraad, bleek, dat er op het ogenblik tussen de vijftienhonderd en tweeduizend Nederlanders in Spanje wonen. Alleen op de eilanden Mallorca en Ibiza treft men er al vijfhonderd aan. Evenveel telde ds. Van den Brink er in de Spaanse hoofdstad Madrid, voorts tweehonderd in Barcelona en tweehonderd in Malaga. Enige honderden Nederlanders wonen ook langs de Spaanse oostkust.

Doel van het Nederlands protestantse pastoraat, dat ds. Van den Brink in Spanje gaat opbouwen is ook vanuit El Atabal de protestantse landgenoten in geheel Spanje regelmatig te bezoeken. Veel medewerking ondervindt men van de Protestantse Evangelische Kerk in Spanje, die steeds bereid is kerkgebouwen ter beschikking te stellen.

— Geref. Weekblad.

•

SUKARNO VS. THE U.S.

President Sukarno chose Indonesia's independence day, August 17, to denounce the United States and take his country out of the World Bank.

In a bellicose speech, Sukarno:

- Threatened to nationalize the remaining American property in Indonesia if the United States continues what he called its hostile attitude.
- Announced Indonesia is joining an "anti-imperialist axis" which includes Red China, North Vietnam, Cambodia and North Korea.
- Predicted the breakup of the Malaysian Federation, which, he said, "not even a thousand gods from heaven" could keep alive.
- Warned the U. S. that if it doesn't get out of Southeast Asia it can "lose everything—everything!"

The withdrawal from the World Bank came seven months after Indonesia quit the United Nations. No other nation has resigned from either organization.

— U.S. World and News Report.

•

KERK-SERVICE

De kerkeraad van de Doopsgezinde gemeente van Wormerveer zal tegemoet komen aan de wensen van leden die zich zondags liever vermaken aan het strand of iets dergelijks, dan zich naar de kerk te begeven. Voor hen zal vrijdagsavonds een kerkdienst worden gehouden. Bij wijze van proef zullen deze diensten eenmaal in de veertien dagen plaatsvinden. Voor de thuisblijvers is er zondags normaal gelegenheid de kerk te bezoeken. Dit is de tweede opmerkelijke beslissing, die deze kerkeraad binnen korte tijd nam. Gelijk bekend, werd enige tijd geleden het besluit genomen bij de avondmaalsvieringen geen alcoholhoudende wijn meer te gebruiken.

— "Kerknieuws

•

DOKTOREN EN VERPLEEGSTERS

In 1961, het jaar waarin de laatste telling plaatsvond, beschikte Canada over iets meer dan 21.000 doktoren, dat is één op de 857 inwoners. Ten einde de gezondheidszorg in de toekomst te waarborgen is vóór 1991 een toeneming van het aantal artsen met 19.350 noorzakelijk.

De Canadian Medical Association heeft zich ten doel gesteld vóór 1975 de opleiding van 1500 artsen per jaar ter hand te nemen.

Het aantal geregistreerde verpleegsters in Canada is in 20 jaar toegenomen met 50.000 tot een totaal van 78.230 in 1961, maar er bestaat nog steeds een tekort.

Indien de huidige maatstaven worden gehandhaafd zal het aantal gediplomeerde verpleegsters voor 1971 met meer dan 20.000 dienen toe te nemen, terwijl een toeneming van ongeveer 42.000 verpleegsters gewenst zou zijn indien men overeenkomstig de Royal Bank of Canada Monthly Letter zou uitgaan van de verbeterde normen voor de ziekenverpleging.

— Emigratie Koerier.

DR. ALBERT SCHWEITZER

ging heen

Er zullen niet veel mensen zijn, die niet geraakt werden door het bericht, dat Dr. Albert Schweitzer vrij plotseling ziek werd en gestorven is. De wereld heeft een groot man verloren.

Hem te eren wil nog niet zeggen het met hem eens te zijn. Zijn filosofie en zijn theologie waren stellig niet de onze. Maar zijn werk en enthousiasme stellen vele groten der aarde in de schaduw.

Dr. Schweitzer heeft gedurende zijn leven erkenning mogen vinden. Doch het heeft hem niet tot hoogmoed gedreven. In 1928 ontving hij de Goethe-prijs van de stad Frankfurt voor zijn "verdiensten voor de mensheid". In 1952 werd hem de Nobelprijs voor de vrede toegekend. In Afrika zelf, waar hij het grootste deel van zijn leven woonde, ontving hij de "welvome medal" van de Royal African Society voor "dedicated service to Africa" en in 1955 ridderde de Engelse Koningin hem met de Order of Merit, die slechts zeer enkelen ten deel valt.

Toen hij 30 jaar oud was, stond hij voor de grote beslissing. Hij was predikant van de St. Nicholas Kerk in Straatsburg, en doceerde aan de universiteit. Bovendien was hij hoofd van het Theological College van St. Thomas. Hij was een Bach-kenner bij uitnemendheid en een groot organist. Hij stichtte de Bach Vereniging in Parijs, Prachtige kansen en grote mogelijkheden lagen voor hem open.

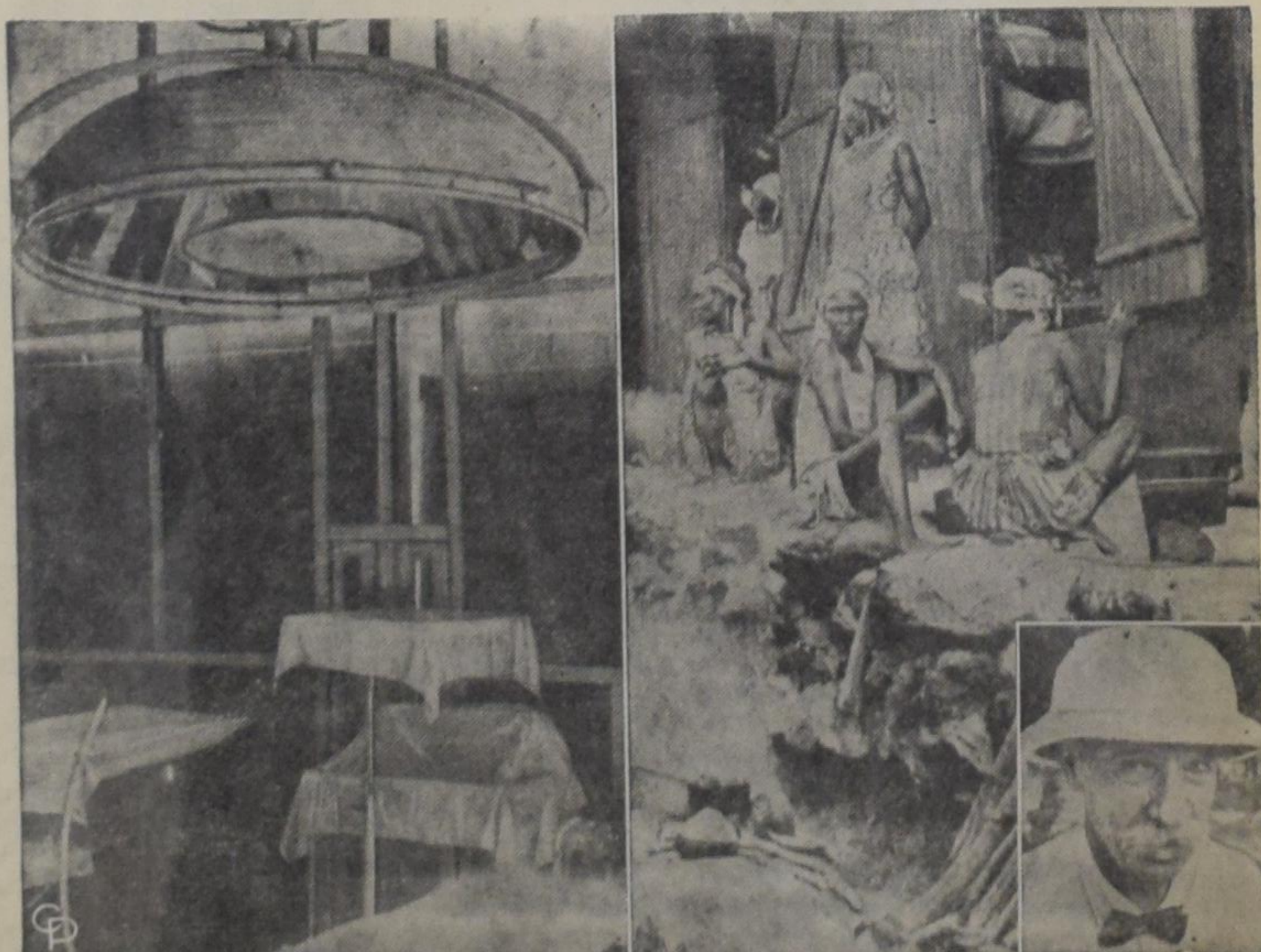
Toch koos hij Afrika. Dat wil zeggen, hij verkoos zes jaar studie voor medicus, een studie die hem niet altijd aanstond. Maar een uur achter het orgel met Bach hielp hem dan telkens weer verder te gaan.

Het besluit was gevallen en Dr. Schweitzer was een man, die bij zijn beslissingen bleef. Hij ging de mensen in Afrika helpen, liever dan roem voor zichzelf te behalen. Na vele weken reizen, kwam hij in Lambarene in Frans Equatoriaal Afrika aan en begon ... begon een ziekenhuis in een huis met vier kamers.

Schweitzer's ziekenhuis ten gerieve van de Afrikaners is thans wereldberoemd. Maar de oprichter is niet meer aan het hoofd.

Zijn werk gaat door. Schweitzer's dochter, Mrs. Rhena Eckert, zal samen met Dr. Walter Munz, een Zwtiser die reeds samenwerkte met Dr. Schweitzer, het werk in Lambarene voortzetten.

(P.S. Zij die iets meer willen lezen over het leven en werk van Dr. Schweitzer, worden verwezen naar "Dr. Schweitzer, O.M." door Nina Langley, uitgegeven door Clarke Irwin, 1956.)



De foto toont ons links de kleine operatiekamer in Dr. Schweitzer's ziekenhuis. Rechts: enige Afrikaanse vrouwen wachten buiten het gebouw om geholpen te worden. Inzet: Dr. Albert Schweitzer.

VAN BOWMANVILLE, ONTARIO NAAR SEOUL, KOREA

Op 31 augustus vertrok van Toronto International Airport onder grote belangstelling de familie Feddema uit Bowmanville, Ont. Een hele uittocht van man, vrouw en zes kinderen, nagewuifd door vele familieleden en vrienden.

Het was maar niet een gewoon afscheid! Hier vertrok een man met zijn gezin, een diaken die in de komende drie en een half jaar zijn priesterlijk ambt gaat uitvoeren in een ver vreemd land omdat God hem daartoe riep.

Laat ik U iets van hem vertellen.

We waren op weg naar de jaarlijkse bestuursvergadering van de Christian Reformed World Relief Committee. Dat was in Februari van dit jaar. 't Was koud helder weer en we hadden een lange reis voor de boeg. We waren nog vreemden voor elkaar, maar in de intimiteit van de auto cabine ontspon zich een lang gesprek. En zo ontmoette ik Pete Feddema.

"Pete", zoals iedereen hem graag noemt, had gehoor gegeven aan de herhaalde dringende oproep van de CRWRC voor een landbouw-consulent om de boerderij in Korea in cultuur te brengen. Voorwaar geen gemakkelijk besluit als je een gezin met zes kinderen hebt!

De boerderij ligt 20 mijl ten noorden van Seoul en was begonnen door Dr. Boelens met de bedoeling Koreaanse wezen een landbouw opleiding te geven en verse melk te produceren voor het gemeentelijk baby tehuis in Seoul. 't Vorig najaar arriveerden een zestal Holstein vaarsen op de boerderij. Een geschenk van de diakenen in Californië. 't Werd echter onmogelijk voor Dr. Boelens om naast z'n drukke medische werkzaamheden onder de armen in Seoul en omliggende dorpen en eilanden ook nog een boerderij te besturen.



Mr. en Mrs. Pete Feddema en hun zes kinderen, gereed om naar Korea te vertrekken.

De landerijen bestaan uit ongeveer 12 hectaren heuvelland waarvan de vruchtbare bovenlaag door zware zomer regens is weggespoeld. Tot dusverre was slechts een halve hectare grond beplant. 't Voorjaar zou spoedig intreden en er mocht dus geen tijd verloren gaan om de rest van 't land in cultuur te brengen.

Met vreugde vernamen de diakenen dan ook op de CRWRC bestuursvergadering dat Pete Feddema naar Korea uitgezonden zou worden voor een periode van 4 maanden.

In Maart vertrok hij en schreef ons over de onvergetelijke indruk welke de troosteloze naakte bergen en heuvels op hem maakten toen hij deze vanuit het vliegtuig gadesloeg. Arme, boomlozen, weggespoelde aarde, verbleekt en verdroogd. Een groot contrast met 't groene Canadese boslandschap besprenkeld met blauwe meren. Met de energie hem eigen, was Pete enige uren na aankomst op de boerderij al bezig z'n kamer op de boerderij te bepleisteren om deze bewoonbaar te maken. En toen aan het werk.

Vier hectaren vlak land werd uitgezocht voor weide. Acht hectaren heuvelland werd in terrassen gevormd, tot grote consternatie van de naburige valleiboeren, die meenden dat straks het hele zaakje op hun land zou spoelen door de zomerregens. Veel geduld was nodig om de boeren gerust te stellen. Intussen hebben de zomerregens geen schade veroorzaakt.

Dan was er nog een andere moeilijkheid.

De verering van voorvaderen liet niet toe dat de graven die her en der verspreid in de weg liggen, verplaatst werden.

Vele arme boeren uit de omgeving waren blij met de gelegenheid om met schop en houweel wat bij te verdienen in de ontginning van de boerderij.

Het project kostte slechts $1560.- en werd voltooid in 17.158 man uren onder leiding van Pete.

Tevens was dit een mooie gelegenheid om aan deze boeren te demonstreren hoe ze hun eigen land meer produktief kunnen maken. De Koreaanse boer is over 't algemeen erg arm, twee derde bezit minder dan een halve hectare grond. Kapitaal ontbreekt. Daarom is het belangrijk dat een model boerderij eenvoudig opgezet wordt met behulp van mankracht zodat de gebruikelijke methodes binnen het begrip en bereik van een arme boer liggen. Alleen op deze manier kan worden bereikt dat de boer leert z'n levensstandaard te verbeteren.

Het ligt in de bedoeling om één gewas onder te ploegen om daarmee de grond te verrijken en alleen het hoofdgewas te oogsten. Dit is ongehoorde verkwisting in de opinie van de arme boer, die gewend is zorgvuldig alle vrucht van z'n schrale oogst te plukken om daarmee z'n honger te stillen.

Natuurlijk is een eeuwenoude traditie van landbewerking niet zo maar te breken. Het is slechts te hopen dat de resultaten van de boerderij andere boeren zullen stimuleren het voorbeeld van terrasvorming, bemesting en beplanting te volgen.

De economische problemen in Korea zijn practisch niet te overkomen zonder financiële en technische hulp van andere naties. De ongelijke handelsbalans, de onvoldoende produktie van grondstoffen ter bevrediging van de nationale consumptie, de grote bevolkingsaanwas en het tekort aan bouwland vormen enige van de problemen waarmee het Koreaanse volk te kampen heeft.

De Koreaanse regering is zich bewust van deze problemen, kan ze analyseren, maar is niet bij machte veel verbetering in de economische situatie te brengen zonder kapitaal en technische leiding. De Amerikaanse regering schonk enige maanden geleden een lening van $150.000.000 waarmee men hoopt de industriële produktiviteit te verhogen en een verbetering te brengen in het landbouwprogramma. Om het Koreaanse volk uit z'n isolement van armoede te helpen is industrialisatie een eerste vereiste. Nieuwe werkgelegenheid moet worden geschapen om een groot deel van de agrarische bevolking aan te trekken waardoor zij zowel als de overgebleven boeren, eindelijk een menswaardig bestaan kunnen genieten.

Pete heeft op zeer bekwame wijze een uitvoerig rapport samengesteld voor de CRWRC, waarin hij de Koreaanse landbouw situatie heeft geanalyseerd en recommendaties heeft gemaakt voor een programma. De nood is zeer groot en in vergelijking daarmee is de CRWRC begroting maar zeer klein. Maar met zorg, geduld en wijsheid zal getracht worden samen te werken met het grootst mogelijk aantal boeren om hen betere werkmethodes bij te brengen.

Even als in het medische programma zal door voorbeeld en getuigenis kenbaar gemaakt worden dat Christus de Opdrachtgever van dit werk is tot hulp van onze Koreaanse naaste en tot verheerlijking van Zijn Naam.

Ongeveer gelijk met de Feddema familie vertrok de Heer Hubers uit de Verenigde Staten om in de komende vier jaren de administratie over te nemen van kleding- en voedsel distributie, medische klinieken, kindertehuis, boerderij, enz. Tevens zal het zijn taak zijn om andere terreinen van hulp en opleiding te onderzoeken en organiseren. Zijn werk zal kostbare tijd vrijmaken voor Dr. Mulder, Dr. Boelens en Pete Feddema, die zich nu volkomen zullen concentreren op hun eigen speciale werk.

Het was Pete's bedoeling geweest om slechts enige maanden in Korea te verblijven om de CRWRC uit te helpen op de boerderij. Hij was echter niet voorbereid op de schok welke de hopeloze armoede op hem maakte. Na een week was hij er nog perplexed van. Wij kunnen ons moeilijk een voorstelling maken van de vreselijke nood waarin millioenen Koreanen leven. Armoede in ons land wordt gemeten naar onze standaard van welvaart. In Korea echter betekent armoede letterlijke verhongering. Ouders die zichzelf en hun kinderen in wanhoop doden omdat het hongerspook niet langer te verdragen is. Vrouwen en kinderen die op straat slapen omdat er zelfs geen krot is dat "thuis" heet. Overvolle tehuizen waar diarrhee en besmetting babies vermoorden om plaats te maken voor nieuwe vondelingen.

Pete kon deze ellende niet na een paar maanden met een schuldvrij geweten de rug toekeren en aanvaardde een aanstelling voor drie en een half jaar.

Moge de Here hem en z'n gezin en de anderen die daar trachten hun naaste met liefde en daad bij te staan zegenen.

Hiermede is dan een nieuwe uitbreiding gegeven aan het werk van de Christian Reformed World Relief Committee. Hier en op vele plaatsen elders zijn diakenen aan het werk om de barmhartigheid van Christus te doen blijken. Die mensen kunnen niet zonder uw gebed en niet zonder uw geld.

De dankdag in October van dit jaar is speciaal bestemd voor een collecte voor de CRWRC in de Christian Reformed Churches. Juist omdat zulk prachtig werk wordt gedaan, waarvan de kosten echter zeer hoog zijn, rekent de CRWRC er op, dat de kerken blijk zullen geven financieel achter dit werk te staan, ook die kerken, die tot nu nog niet hebben bijgedragen.

Wm. Ubbens

Eastern Ontario League Camp 1965
Young Calvinist Federation

Morrison Island was once again the site for our Young People Camp for 1965.

On Friday, July 30, eighty lovers of the outdoors began a three day adventure. Campers hailed from Athens, Brockville, Cornwall, Kemptville, Montreal, Ottawa, Renfrew, and Williamsburg.

Mr. Tigchelaar, formerly of Ottawa, was counsellor. He led opening exercises at camp fire, reminding us that in the great outdoors one is more aware of God's handiwork.

Refreshments and games around the campfire led to late evening taps.

Saturday arrived in glorious sunshine. The day was spent in various activities such as volley-ball, baseball, swimming and not to forget potato peeling. During the morning we were happy to see Mr. VanVeen and his wife arrive from Montreal. They were also councellors.

Our evening was spent by the campfire and we enjoyed a hymnsing accompanied by three harmonicas. We never forgot our stomachs. Jack Dikland barbecued hamburgers for us and we ate with delight. At midnight we closed the camp.

After a good night rest we gathered for a sunrise service under cloudy skies. Mr. VanVeen assisted by some Young People, let us in our camp service. The service, interrupted by rain, was taken from Ezekiel 37:1-14. An offering was taken for SWIM and $25.50 was collected.

Sports and games were enjoyed throughout the day. Camp came to a close in the wee hours of the morning.

Rising later than anticipated Monday morning, we breakfasted at 9:00 a.m. Everyone participated in a hike along the nature trails. Tired and thirsty we returned for left-overs.

Appreciation was expressed to our cook, Jack Dikland and to our federation board member and husband, Wilma and Albert Mulder.

Ruth VanderVeer, camp chairlady, closed with thanksgiving. One thing which we learned over the three days, "Camp is a place for participation, not perfection".

Tina Veldhoen, Secretary.

De K.L.M. spant zich in

Vanaf 17 oktober tot 1 maart a.s. ontvangen reizigers die een trip van Noord-Amerika naar Europa maken en deze in Amsterdam beginnen, een aantal gratis toegangsbewijzen van de Amsterdamse toeristenbond.

Dit geldt voor allen die op Schiphol landen, en hun ontvangstbewijs vier en twintig uur na vertrek uit Noord-Amerika inwisselen. In ruil hiervoor ontvangt men een boekje met gratis toegangsbewijzen.

Als deel van de "Day on the House" geven deze bewijzen recht op 10 gratis toegangen en 7 speciale entrees in enkele van de meest fascinerende industrieën van Amsterdam. Hier valt ook onder een bezoek aan een speciale sandwich-winkel, waar een grote sortering is op 't gebied van vlees, vis en kaas. Je kunt alles gebruiken, inclusief drinken. Ook krijgt U een gratis diner aangeboden in een mooi restaurant.

Op kultureel gebied, een kaartje voor het wereldbekende Concertgebouw Orkest, en een gratis toegang tot het Rijksmuseum, waar men de bekende Nachtwacht" kan bezichtigen. En een bezoek aan het Rembrandthuis waar talloze schilderijen van de schilder zelf ten toon zijn gesteld.

Voor degenen die meer geïnteresseerd zijn in de hedendaagse kunst is er vrije toegang tot het Stedelijk Museum, waar men bij vele anderen ook de collectie van Van Gogh vindt.

Om de bezoekers een indruk te geven van de Amsterdamse grachten, worden ze uitgenodigd een rondvaart te maken van een uur, (in een rondvaartboot met glazen dak).

Bovendien ontvangt iedereen een doos Nederlandse sigaren.

De bewijzen geven ook recht om een kijkje achter de schermen te nemen bij de modehuizen. (Amsterdam heeft vele leidinggevende mode-ontwerpers).

Een bezoek aan de bekende Bolsfabriek — natuurlijk met een proefje der likeuren. Een rondleiding door de Amstel- en Heineken's bierbrouwerijen, ook hier ontbreekt een glaasje niet.

Het meest aanlokkelijke van alles is een bezoek aan de diamantslijperij, waar allerlei soorten diamenten te zien zijn in ruwe en geslepen vorm.

Iedereen die zijn Europese trip begint in Amsterdam wordt deze dag aangeboden. (Deelname kan over verschillende dagen verspreid worden.)

Voor hen die reizen met K.L.M.'s bekende $5.00 en $10.00 per dag plan voor ten minste 12 dagen buiten Amsterdam is er zelfs meer.

De organisator van deze populaire tours reserveert een hotelkamer voor twee nachten, ongelimiteerde rondreizen door de stad en twee extra gratis maaltijden, om het mogelijk te maken de eerste twee dagen in Europa te vertoeven zonder kosten.

Degenen van de $5.00 reis (per dag) ontvangen hun logies in het Museum hotel, alles inbegrepen. Voor de deelnemers van de meer luxueuze $10.00 reis (per dag) worden kamers gereserveerd in het (hoofdstedelijke) Krasnapolsky hotel.



Na een eenzame tocht in zijn slechts 13½ voet boot "Tinkerbelle", kwam de Amerikaan Robert Manry behouden aan in Falmouth, Engeland, na 78 dagen eerder vertrokken te zijn van Falmouth, Mass., U.S.A. Op de foto links de burgemeester van Falmouth, Eng., rechts de echtgenote vn Mr. Manry. Mr. en Mrs. Manry zijn intussen met een van de grootste oceaanschepen weer in Amerika teruggekeerd.

DE GESCHIEDENIS VAN TWEE HUIZEN

door Marcus Van Steen

(Canadian Scene) — Twee huizen, die een speciale rol hebben gespeeld in de geschiedenis van Canada staan slechts enkele mijlen van elkaar verwijderd in de omgeving van Brantford in het zuiden van Ontario. Beiden zijn tot historisch monument bestemd om voor het nageslacht te worden bewaard. Het ene is de mooie woning in koloniale stijl waar in 1861 de Indiaanse prinses en dichteres Emily Pauline Johnson werd geboren, Cheifswood genaamd. Het staat temidden van een groot park op het reservaat van de Six Nations Indianen, ongeveer 14 mijl van Brantford. Het andere de Bell Homestead aan de oever van de Grand River net buiten Brantford, waar Alexander Graham Bell in de zomer van het jaar 1874 het probleem, hoe de menselijke stem via electriciteitsdraden zou kunnen worden overgebracht, wist op te lossen en hij zijn eerste ontwerpen voor de telefoon tekende.

Bij een gelegenheid hebben de geschiedenissen van beide woningen elkaar voor korte tijd aangeraakt. Op een mooie dag in de maand juli van het jaar 1877 bracht de jonge uitvinder n.l. zijn lieftallige bruid naar Brantford om daar een bezoek aan zijn ouders te brengen, ter gelegenheid waarvan op 21 juli een groot feest was georganiseerd. Die gehele dag was Graham Bell in de weer geweest met het aanleggen van draden van de Homestead naar de telegraafdraden die langs de verkeersweg tussen Brantford en Mt. Pleasant liepen, want een van de hoogtepunten van het feest zou de demonstratie van zijn nieuwe telefoon worden.

De zomer daarvoor had Bell met drie beroemde proefnemingen weten aan te tonen, dat zijn uitvinding praktisch uitvoerbaar was, waarbij eenmaal zelfs een afstand van zeven mijl van zijn woonplaats naar Paris in Ontario betrokken was geweest. Maar dat waren echter steeds proefnemingen geweest waarbij slechts in een richting werd gesproken, de spreker aan het ene einde kon aan het andere eind worden gehoord, maar kon geen boodschap terugzenden. Dittmaal echter zou het een twee richtingen verbinding worden om te demonstreren, dat de telefoon gebruikt kon worden voor het voeren van gesprekken.

Een van de gasten van die avond was de vader van Pauline Johnson, George Henri Martin Johnson, een Oppenhoofd van de Mohawk Indianen en officieel regeringsambtenaar op het Six Nations reservaat. 25 jaar tevoren had deze man Chiefswood gebouwd voor zijn jonge Engelse bruid Susanna Howells. De jonge uitvinder en zijn vader, Professor Melville Bell, had reeds verscheidene malen in de zeven jaar dat zij in Canada hadden gewoond een bezoek gebracht aan deze beschaafde en zeer intelligente man en als vooraanstaand gast had men hem bij deze gelegenheid uitgenodigd als eerste de twee richtingen telefoon te proberen.

"Sago gatchi, ska na-ha?" sprak hij in het mondstuk.

Aan het andere einde stond de telegraafbeambte van Brantford, Walter Griffin, met de handen in het haar. Het vorige jaar had hij Bell met zijn proefnemingen geholpen, maar ondanks dat was hij toch nog steeds niet er van overtuigd, dat een telefoon mogelijk was. Zijn gezond verstand, en al zijn vrienden, vertelden hem dat menselijke woorden onmogelijk langs een dun draadje konden worden overgebracht.

"Er is iets verkeerd," riep hij in het instrument aan het andere einde van de lijn, "ik hoor alleen maar een heleboel herrie."

"Sago gatchi," antwoordde Chief Johnson in de traditionele begroeting van de Mohawks, "Ska naha?".

"Je telefoon werkt niet," schreeuwde de heer Griffin terug op een toon van "heb ik het altijd niet gezegd", "alles wat ik krijg zijn klanken".

"De telefoon werkt heel goed," antwoordde Chief Johnson. "Ik kan u duidelijk verstaan en ik weet zeker dat u mij ook hebt gehoord toen ik in mijn eigen taal: Goeden dag, hoe maakt u het? zei."

Met schaamrode wangen maakte de heer Griffin zijn ercuses, maar het heeft vele jaren geduurd, voor de mensen van Brantford hem deze gebeurtenis hebben laten vergeten.

Het werd een plagende gewoonte in het kleine stadje om de telegraafbediende te begroeten met een lachend "Sago gatchi".

Beide woningen zijn open voor bezoekers en zeer zeker een bezoek waard. Criefswood is een prachtig museum over het leven uit de tijd van koningin Victoria en bevat vele souvenirs van Pauline Johnson, die er tot haar 23ste jaar heeft gewoond. Het is gemeubileerd in de stijl van een koloniale woning omstreeks 1870 en verschillende stukken zijn het eigendom van de Johnsons geweest. De Bell Homestead is zowel een telefoonmuseum als een herinnering aan de beroemde uitvinder en zijn merkwaardige familieleden.

Van de redactie: **Pauline Johncon, Her Life and Work,** van Marcus Van Steen en uitgegeven door Musson Book Co., Toronto, Ontario, verschijnt in september.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(35)

Ze zwenken de bocht om. Daar is het witte huis van oom Koos; daar staat de taxi die straks ook mee zal rijden. En Ted noch Emi vinden de juiste woorden.

Bij tante Guus omvangt de algemene opwinding hen. Louitje rent naar buiten, regelrecht in Emi's armen. "Mamma, gaan we nou! Het duurt zo lang!"

Ad in z'n zondagse kleren beent door de zitkamer, onwennig als hij zich voelt in dit luchtledig. Er is geen tuin meer om aan te denken. Alles is ingepakt. Alleen z'n koffertje heeft hij nog met wat nachtgoed. Telkens heeft hij het opgenomen en weer ergens anders neergezet, maar nu hij de auto aan ziet komen, is hét zoek. Wanhopig rent hij van de ene hoek naar de andere.

"Luci! Ank! Waar hebben jullie m'n koffertje neergezet!" Maar niemand luistert.

O, daar staat het, naast de bank. Ja, daar heeft hij ook even gezeten, zopas. Hij grist het weg en holt de gang door naar buiten. Maar tante Guus gaat hem achterna.

"Ad, hier dat koffertje."

"Ik zet het vast in de auto, anders wordt het vergeten!"

"Nee, terug ermee, er moet nog iets in!"

Ze zijn allemaal uit hun doen. Als Emi de gang ingaat, komt Luci juist de trap af, met een spierwit gezichtje.

"Maar kind!" Emi laat Louitje los en Luci gooit zich in haar armen.

"Mammie," huilt ze opeens, "ik heb vannacht zo akelig gedroomd. Het vliegtuig viel en wij zaten erin!"

Met grote angstogen kijkt ze haar moeder aan.

"Och, lieverdje toch, aan zulke dingen moet je niet denken."

"Dat deed ik ook niet, maar ik droomde het, mam!"

"Nou en wat gebeurde er toen?"

"Niets. Ja, we gingen naar beneden natuurlijk, het leek net een heel groot zwart gat en toen werd het vreselijk licht en ik moest m'n ogen dichtknijpen en toch dacht ik, nu komt de Here Jezus me halen en toen werd ik wakker, want Ad had het licht op de gang aangedaan en dat scheen zo akelig door het raampje van de deur."

"Ja, en ze gaf zo'n gil, die gekke meid," zegt Ad.

"Mamma," Louitje heeft stil staan luisteren. "Als het vliegtuig naar beneden komt, dan val je dood, hè. Zijn we dan allemaal ineens dood?"

"Och kinderen, schei toch uit!"

"Nee hoor!" Ad weet het precies. "Je kunt ook gewond zijn of ergens op zee blijven ronddobberen, nou en dan pikt de een of andere boot je op, want dan gaan ze met vliegtuigen naar je zoeken."

"Mamma, ik ben zo bang," klaagt Luci weer.

Emi wordt boos. "Ad, nu hou jij verder je mond. Vooruit, ga naar buiten. Jij ook, Louitje." Radeloos kijkt ze naar Luci, die staat te klappertanden van zenuwen.

"Luci, natuurlijk kan er een ongeluk gebeuren, maar de Here kan ons overal bewaren."

"En als Hij dat nu eens niet doen."

"Dan is Hij toch bij ons, kind, daar moeten we altijd maar om bidden."

Luci rilt weer. "Maar ik ben zo bang, mammie."

"Toe nou, je moet flink zijn hoor. In de auto ben je toch ook niet bang?"

"Nee, natuurlijk niet."

"Nou, en hoeveel auto's botsen niet tegen elkaar op? Het is alleen het vreemde, waarvoor je bang bent. Mammie begrijpt het wel, hoor."

Tante Guus komt er aan, een kopje in haar hand. "Hier, laat Luci maar wat drinken."

Weer gaat de keukendeur open. Ank is er met Chris. Hij draagt het blad met de koffiekopjes voor haar.

"Ha mam, ik hoorde u al in de keuken. Gauw allemaal naar binnen. Ad, vooruit, roep jij oom Ted, dan drinken we vlug koffie."

In de kamer kijkt Emi toe, hoe die twee samen bezig zijn, al doet Chris niet anders dan met een doodsbenauwd gezicht het blad vasthouden.

"Als je het nu even op tafel zet," raadt Emi hem aan.

"Ja, dat is waar."

Emi is nog steeds niet aan Chris gewend. Hij is klein en donker, dromerig en zeer onpraktisch, dat heeft Emi al lang begrepen. En hij kan er zó verloren bij zitten, dat Emi het gevoel heeft dat hij Ank verwaarloost en tekort doet. Maar op bepaalde ogenblikken kan hij ineens z'n gezag doen gelden, met een enkel woord of gebaar en dan gaat er iets van hem uit, waarvoor Ank moet zwichten. Met een stil binnenpretje heeft Emi dit al geconstateerd.

Emi heeft haast geen gelegenheid haar koffie op te drinken. Ze zit op de bank en Luci blijft tegen haar aanhangen, aan de andere kant dringt Louitje zich voortdurend tegen haar aan en Ad zit bijna bovenop haar voeten. Ze praten alle drie door elkaar heen.

"Mam, als het vliegtuig stijgt, krijg je kauwgom," weet Ad.

"Nietwaar, als het daalt!" interrumpeert Luci met een nog triest stemmetje.

Louitje maakt zich meteen bezorgd. "Heeft mamma dan wel kauwgom gekocht?"

"Och jong." Luci veert er gewoon van op, maar Ad is haar voor. "Dat krijg je, zei ik toch."

Luci wil er het hare nog aan toe doen: "Dat hoef je niet te kopen. Je krijgt er ook eten en thee en zo."

Ank is ook op de bank neergevallen. "Kom eens hier, Luci, dan zal ik je wangen wel eens rood wrijven. Zo'n verpieterd kind willen ze niet eens aan boord hebben."

En zo beseft Emi dat ze al haar kinderen weer vlak bij zich heeft, dat ze in dit uur van hoogspanning hun toevlucht bij moeder zoeken... We hadden vanmorgen dadelijk hier naar toe moeten komen, niet eerst daar ontbijten...

Ze kijkt op. Ted staat tegen het lage stenen muurtje geleund, dat de lange kamerwand onderbreekt. Wat verloren. Ze ziet hoe hij in één lange teug z'n kopje leegdrinkt. Meteen vliegt alles weer in haar op: ze hoort weer z'n stem, zo intens vol afkeer: het is misselijk, afschuwelijk.

Als Ted haar kant opkijkt, buigt ze meteen haar hoofd naar Ad en strijkt over z'n kuif. "Wat heb jij een mooie scheiding gemaakt vanmorgen. Kom hier, één piekje zit verkeerd."

We zijn twee kampen, weet ze meteen. Hij staat alleen. In het andere kamp: ik met de kinderen. En met die gedachte gaat ineens heel haar hart naar hem uit. Ondanks alles. Ondanks z'n harde woorden: het is afschuwelijk. Ik heb hem lief, weet ze en ik moet het hem tonen. En ik wil... ik wil z'n liefde, z'n achting ook. Heb ik nu al... alles verspeeld?

Weer kijkt Ted op z'n horloge. "We moeten gaan," zegt hij opnieuw.

Alles vliegt overeind, zelfs Luci vergeet, aan moeder te blijven hangen.

Nu is het zover. Nu gebeurt het. Ze hollen de kamer uit, denken er niet aan nog even om te zien. Voor hen is er alleen nog maar het vliegtuig, de reis, als een droom, die werkelijkhied gaat worden.

Alleen Louitje blijft even, als heel verbaasd, voor Ted staan. "En in Canada, dan gaat oom Ted onze echte pappie worden."

Over z'n bolletje heen kijken de twee groten elkaar aan. Zo, zoals Louitje het daar zei, zo is het precies. Al zeiden ze reeds pappie, het was nog niet echt. Ted weet zelf, dat hij het ook steeds zo heeft aangevoeld, al was het dan min of meer onbewust. Het is na Louitjes woorden of zijn borst ruimer wordt. Voor Emi kwamen ze als een openbaring. Maar Louitje glipt al tussen hen vandaan en dan staan ze daar alleen. Ank en Chris hebben inmiddels gauwgauw de kopjes bij elkaar gepakt en zetten ze in de keuken.

"Ted," zegt Emi en dan weet ze niet hoe ze verder moet gaan.

Hij kijkt haar aan, diep in haar ogen en al z'n liefde welt in hem op. Z'n arm is om haar heen en wild drukt hij haar tegen zich aan.

"Emi, je moet het me vergeven! Ik was geloof ik een schoft. Maar nu hebben we wel ontdekt dat we allebei gewone mensen zijn, die met beide voeten op de aarde staan."

Er is gerucht bij de deur en Ted laat haar abrupt los, maar als Emi door de gang loopt is het of haar voeten de grond niet raken.

Luci komt weer binnenstormen. "Mamma, of u even bij tante Guus komt, in de keuken."

Met een taxi, en een vreemde chauffeur in Teds auto, om straks de wagen mee terug te nemen, rijden ze door het land met z'n altijd groene weiden. Emi zit tussen Ank en Luci bij Ted achterin, Louitje in het hoekje naast Luci. Ad zit voorin bij Ted.

Onweerstaanbaar wordt Emi's blik naar het voorbijglijdende landschap getrokken. Smalle slootjes, waarin witte eenden met hardgele snavels, tussen de groene weiden.

...zo intens mijn land. Zo intens...

Een paar bruggetjes naar vrijstaande huisjes. Erachter broeikassen. Oranje afrikanen en dieprode dahlia's in petieterige voortuintjes en dat alles onder een echt Hollandse druilerige hemel.

"Dáár, wat een grote vogel, mam!"

"Een reiger, Louitje." Emi ziet hem nog net aan de slootkant, hoog op z'n dunne poten. Klapwiekend slaat hij breed z'n vleugels uit voor z'n vlucht, dan zijn ze er al voorbij.

Er zijn weer slootjes, met wilgen langs de kant. Dat alles geeft Emi een diepe vreugde, maar een nog dieper brandende, schrijnende pijn. En ze huilt, zomaar stil, zonder tranen; Ank en Louitje merken het niet. Ze huilt om de onverwachte vreselijke, scherpe pijn van binnen, om alles wat voorbijglijdt, voorgoed...

Er zijn vrouwen aan het werk. Met hun armen geheven, hangen ze wasgoed op aan hooggespannen lijnen. Het hangt zomaar slap in de nevel.

Ze passeren dorpen, alle vergroot met haast precies eendere buitenwijken. Een plantsoentje om het wat op te sieren en alweer wilgen langs een vijvertje. Het is Emi of alles naar haar neigt en groet: voor het laatst. Voor het laatst.

En naast haar zit Ank. Ook voor het laatst.

"Kind." Ze neemt Anks hand in de hare. Ze zou duizend lieve dingen willen zeggen, nu nog, maar het is of haar keel met harde hand wordt dichtgeknepen.

Op de voorbank draait Ad zich naar hen om. "Daar, links van de weg, al die volkstuintjes. Net als het mijne. Toe mam, kijk nou gauw!"

Emi ziet ze en meteen zijn ze weg. "Ja jongen."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Onverwachts nam de Heere tot Zich in Zijn Heerlijkheid onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

AALTJE FERNHOUT
geb. ELEVELD.

op de leeftijd van 58 jaar.

Gez. 49:4.

Port Arthur, Ont.:
K. J. A. Fernhout.
Edmonton, Alta.:
J. T. Fernhout.
B. G. Fernhout—Bos.
Port Arthur, Ont.:
S. J. Los—Fernhout.
M. Los.
J. W. Heerema—Fernhout.
J. Heerema.
J. C. Fernhout.
J. H. Fernhout.

R.R. # 2,
Port Arthur, Ont.

FOR RENT

DAIRY FARM

with open milk contract. Machinery, feed plus 57 cows for sale. Close to church and Christian school. In industrial area.

Letters under no. 1825, % Calvinist-Contact.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

The Lord willing, on September the 19th, 1965 we hope to celebrate with our beloved parents

DIRK BELDMAN
and
JOHANNA BELDMAN—HIJERMAN

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We hope the Lord will bless them together for many years to come.

Their grateful children:

London, Ont.:
Bill & Claire Beldman.
Nanticoke, Ont.:
Ineke & Rinus.
John.
Anne.
Mary.
Richard.
Margaret.

R.R. # 1, Nanticoke, Ont.

Reception at 8 o'clock P.M. in the Community Hall, Jarvis, Ont.

HULP IN DE HUISHOUDING GEVRAAGD

in jong moederloos gezin. Intern. Zuid-oost Ontario. Nadere inlichtingen worden gaarne verstrekt wanneer U schrijft onder nummer 1827, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Een kennis van ons, weduwe, lieve vrouw van ongeveer 50 jaar, heeft nog twee jongens thuis, maar is vaak eenzaam, zou graag

CORRESPONDEREN

in het Hollands met een man van haar leeftijd. Brieven onder nr. 1828, % Calvinist-Contact, P. O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ARCHITECTURAL DRAFTSMAN

required by progressive, well-established firm of Hamilton Architects. Applicant must be a graduate of technical institute or equivalent or have experience in an architects' office.

Apply:
LENZ & TAYLOR ARCHITECTS
36 James St. S., Hamilton, Ont.
Phone 528-0131
After 5 p.m. 662-4469





ELSJE KLIK OP DE L.T.S.

Dit is het friese meisje ELSJE KLIK (12) temidden van haar klasgenoten op de L.T.S. te SNEEK. Elsje wil "timmerman" worden en aangezien haar ouders daarmee akkoord gaan staat zij nu als enige vrouw haar mannetje met zaag en hamer.

De Here nam tot Zich onze innig geliefde man, vader, grootvader en overgrootvader

LIEUWE BERGSTRA

na een gelukkige echtvereniging van 57 jaar, in de gezegende ouderdom van 84 jaar.

Sneek, 11 augustus 1965.
Lemmerweg 33.

De diepbedroefden:

Nederland:
Sneek:
J. Bergstra-de Haas
Den Haag:
H. de Vries-Bergstra
F. de Vries
Beverwijk:
F. Boonstra-Bergstra
J. Boonstra
Ylst:
N. Bergstra
W. Bergstra-Meintema
Sneek:
J. Gorter-Bergstra
F. Gorter

Canada:
Cobourg:
A. Andela-Bergstra
J. Andela
Peterborough:
Tr. Nydam-Bergstra
J. Nydam
Bowmanville:
K. Ferbeek-Bergstra
H. Ferbeek

GEEF UW
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op aan de
ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

ZAKEN MENSEN: ADVERTEERT IN "CALVINIST-CONTACT"
ABONNEES: KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS !

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Truro, N.S., A. W. Schaafsma te Burlington, Ont.

Bedankt

voor Iron Springs, Alta., Kand. W. Masselink.

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Ds. H. Krabbendam is door de classis Ontario North van zijn ambtswerk ontslagen ingevolge art. 11 der K.O. Dit geschiedde op verzoek van de predikant zelf. De verhouding tussen predikant en gemeente was van dien aard dat er geen grond meer was voor goede samenwerking. Ds. Krabbendam diende de gemeente Ottawa sinds 1960.

Enkele maanden geleden is eveneens geschorst Ds. C. de Haan, predikant te Winnipeg, Man. Het ging daar in hoofdzaak om het niet voldoen aan de kerkelijke regel, dat de afgevaardigden ter classisvergadering hun geloofsbrieven dienen te overhandigen, waarin tot uitdrukking komt dat deze kerk de drie formulieren van eenheid onderhoudt. Het schijnt dat eenzelfde geest, die zich ook in Nederland voordoet, ook hier openbaar wordt.

INSTALLATION OF REV. MICHAEL DE VRIES

Some six months after the departure of its former pastor, the Reverend F. Guillaume, the congregation of the Rohoboth Christian Reformed Church of Toronto gratefully received a new Minister of the Word, the Reverend Michael De Vries from Surrey, British Columbia. The installation took place on Friday, July 23. The Reverend P. M. Jonker of the neighbouring church of Brampton was in charge of the sevice and read the Form for the Installation of Ministers, while the Reverend F. Guillaume, who happened to spend his holidays with his former congregation, exhorted the newly installed minister and the congregation.

The Reverend J. Byker of the Second Christian Reformed Church of Toronto preached a sermon on the words "Lay hold on eternal life" (1 Tim. 6:12). The exhortation contained in these words, he pointed out, was not meant only for older people appreaching death, but for the entire congregation of Christians as they journey through this world which in so **many ways** seems to be falling apart. At the end of the service the new pastor pronounced the divine benediction. On the following Sunday he preached his inaugural sermon, using as text 2 Cor. 4:5, "For we preach not ourselves, but Jesus Christ the Lord". He clearly and forcefully delineated his position as herald of the gospel of our Lord. The President of the Consistory, Mr. J. P. Quartel spoke a brief word of welcome to the minister and his family, expressing the hope that they will soon feel at home with us.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

(5)

ZACHTJES AAN IN ISPHAHAN

De zeventiende eeuw was niet alleen voor de Nederlanden goud gekleurd. Ook Perzië voor het eerst sinds 1000 jaar weer zelfstandig, maakte toen een schitterende bloeitijd door. Tot hoofdstad van het herboren land koos Sjah Abbass de Grote het plaatsje Isphahan dat hij met tientallen prachtige gebouwen verfraaide.

De gebouwen zijn nog altijd de roem van Isphahan. Heeft men het volste recht Isphahan een historische plaats te noemen, men denke niet aan stadjes als het ongelooflijk mooie Brugge, waar ook de meest verstokte hater van de geschiedenis zich vanzelf in lang vervlogen eeuwen waant. Neen, Isphahan is, zeker naar Perzische begrippen, een moderne stad met als bijzonderheid 't enorme aantal oude moskeeën, de een met nog mooiere tegelmozaieken dan de ander. Zelfs de meest enthousiaste toerist moet het wel opgeven alle 169 langs te gaan. Om het kort te maken zal ik hier iets van mijn indrukken in de Sjah-Moskee vertellen.

De Sjah-Moskee is een belangrijke bedevaartplaats. Op vrijdag, de zondag in Perzië, verdringen zich honderden mensen aan de zeer nauwe toegangspoort om het grote binnenplein op te kunnen gaan. Daar is het vereerde object, een prachtig bewerkt zilveren huisje reeds te zien. De twee zijkanten bestaan ieder uit drie aaneengevoegde zilveren deuren van drie meter hoog. De voorkant en de achterkant worden gevormd door twee deuren ieder. Een gewelfd dak met prachtige bloemversieringen bekroont het geheel. De toelopende mensen omvatten de deurstijlen, roepen luid gebeden uit, zingen rituele liederen en gooien stukjes gewijde textiel naar binnen. Anderen slaan zich op de borst, vallen op de knieën en barsten in snikken uit. Bij een hoek maken beroepsfotografen familiekiekjes. Dat kermen snikken, klagen en het blitslicht, alles bij elkaar maakt het een vreemde indruk. Misschien dat sommige Roomsen die naar Lourdes zijn geweest er meer van snappen.

Zoals elke moskee heeft ook de Sjah-Moskee een belangrijke sociale functie. Een groot bassin geeft de mogelijkheid zich te wassen. Dienstpersoneel zorgt voor koud drinkwater. Groepjes mannen maken in de schaduw een praatje of houden hun siesta. Vrouwen voeden hun kind, de jongens en meisjes kunnen op het plein prachtig spelen.

Te lang reeds over moskeeën. Isphahan is beroemd om zijn prachtige handwerk bovendien. In kleine winkeltjes schilderen kunstenaars hun prachtige miniaturen, in werkplaatsen zijn de vakmensen bezig met het maken van schoenen, sokken, zilveren doosjes, boekomslagen en wat niet al. Uiterst belangrijk zijn natuurlijk ook de Perzische tapijten. Waarschijnlijk is het gedaan met dit handwerk. Het maken van tapijten gaat namelijk gepaard met een ergerlijke vorm van kinderexploitatie. Meisjes vanaf 6 jaar werken 8 uur per dag en 6 dagen per week. De verdienste is ongeveer 90 cent per dag, maar dat is van minder belang. Toen ik vroeg wanneer die meisjes dan naar school gaan, antwoordde een bedrijfsleider: "Sommigen gaan 's avonds naar school, anderen leren helemaal niets." In sommige steden is dit 'reeds' verboden.

Komt er een algeheel verbod van kinderarbeid, dan zullen de westerse mensen een nieuw Perzisch tapijt moeten missen . . .

Arie 't Veld.

FEEST VAN KERK

De Nederduits Gereformeerde gemeente van Kaapstad, de oudste in Zuid-Afrika, vierde kort geleden haar driehonderd jarig bestaan.

Op zondag 23 augustus 1665 deed ds. Johan van Arkel als eerste leraar zijn intrede in het eerste kerkgebouw. Ds. van Arkel was de eerste vaste predikant van de gemeente. Voorheen werden kerkdiensten in het Kasteel en het oude Hooggerechtshof gehouden voor de ambtenaren van de Oost-Indische Compagnie.

De werkelijke feesten van deze oude gemeente zullen echter eerst in oktober gehouden worden. Zij zullen samen vallen met de opening van de Synode.

Tegen het einde van september zal er een boek over de geschiedenis van de Groote Kerk verschijnen, geschreven door ds. C. W. Hopkins en getiteld "Die moeder van ons almal".

(African Express)

HET MERKWAARDIGE GETAL 142.857

De som van de cijfers van alle horizontale en verticale rijen in de uitkomsten levert altijd het getal 27 op !!!!!

1 x 142.857 = 142.857
2 x 142.857 = 285.714
3 x 142.857 = 428.571
4 x 142.857 = 571.428
5 x 142.857 = 714.285
6 x 142.857 = 857.142

Al deze uitkomsten bestaan steeds uit dezelfde cijfers v.h. getal 142.857, ook verandert de volgorde v. deze cijfers niet. Evenals in het getal zelf de cijfers 3, 6 en 9 ontbreken komen deze ook in de uitkomsten niet voor !!!!!

Vermenigvuldigen we het getal met 7, dan bestaat de uitkomst uit louter negens !!!!

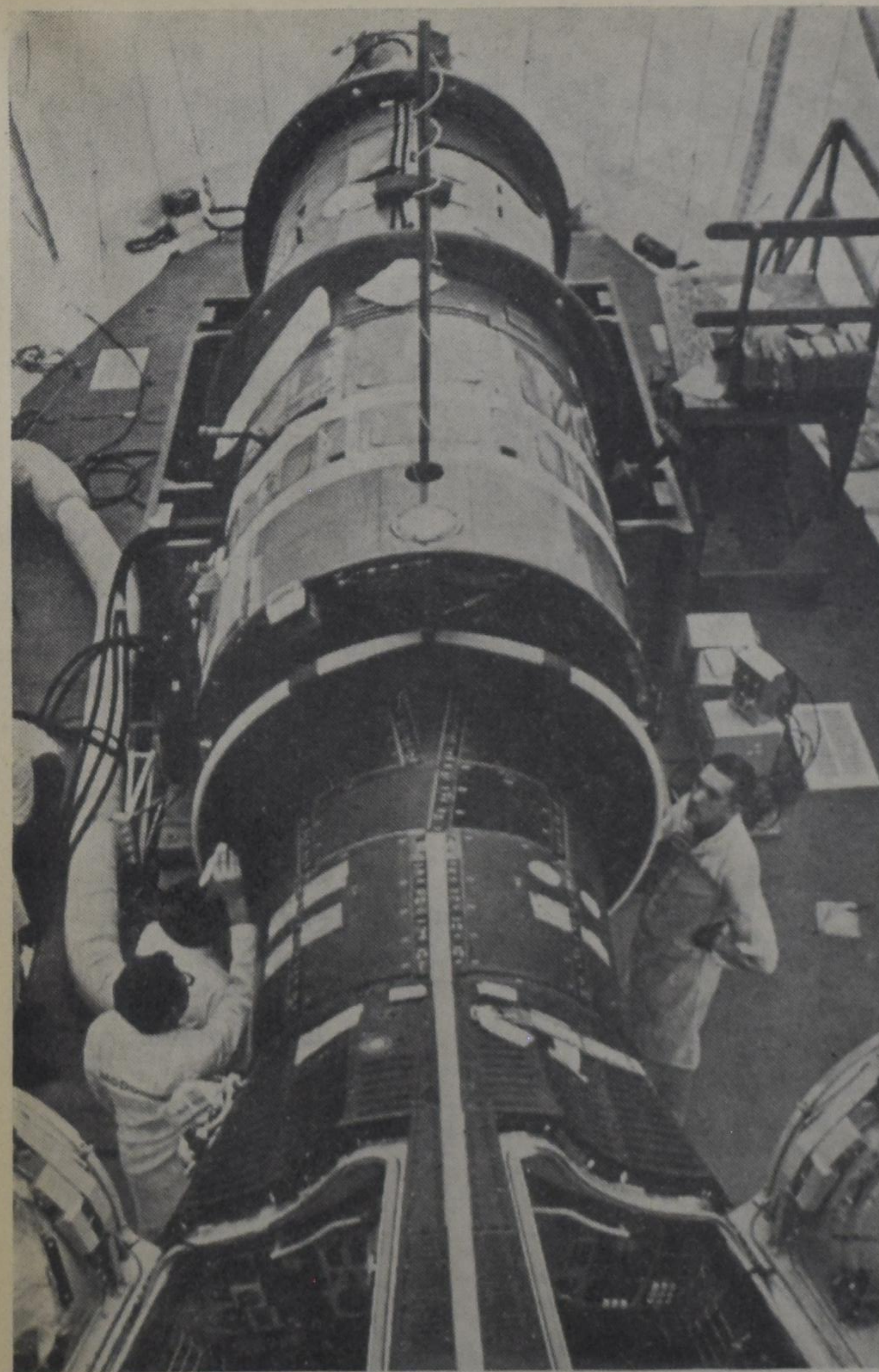
CPD

Nieuws in Beeld



HAYA VAN SOMEREN, TROTSE MOEDER

Mevrouw VAN SOMEREN—DOWNER is het eerste Nederlandse vrouwelijke kamerlid, dat moeder is geworden. Trots heeft zij maandag 30 augustus j.l. met haar zoon BART JEROEN de Ziekenverpleging aan de Prinsengracht te Amsterdam verlaten.



HET GEMINI-VI PROJECT

Op Cape Kennedy wordt met man en macht gewerkt aan de voltooiing van het GEMINI-VI project. Op deze foto zien we onderaan de capsule van de astronauten en bovenaan de AGENA-capsule, die een uur later zal worden gelanceerd en die, als alles goed gaat, in de ruimte door de astronauten zal worden "opgevist".

WIJ LAZEN VOOR U

CREDO

Magazine with the purpose "to instill in Calvinistic Youth the desire to study and understand the Word of God in its absolute application to all of life."

Abonnementsprijs $2.00 per jaar.

Adres: 212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

Een oude belofte moet nog steeds worden ingelost. Enkele maanden geleden ontvingen wij van de redaktie van CREDO het verzoek om het Meinummer van dit blad in onze kolommen te bespreken, doch om verschillende redenen was hiervan tot nu toe niets gekomen.

Maar hier is het dan eindelijk.

Wij willen beginnen met een paar algemene opmerkingen, om dan later iets te zeggen van de verschillende artikelen in dit nummer.

De ondertitel geeft duidelijk te kennen, welk doel de redaktie nastreeft. En ofschoon het in een paar woorden is gezegd, dit doel is zwaar van inhoud. Wij hebben oprechte waardering voor dit streven. En bij het lezen van het blad krijgt men de overtuiging, dat het de medewerkers ernst is.

Een tijdschrift uitgeven is geen klein ding. Nu denken wij niet eens in de eerste plaats aan de concurrentie, die er op de periodiekenmarkt is. Als men een "fast buck" verdienen wil, kan men beter niet in de uitgeverij gaan. Maar dit nog buiten beschouwing gelaten. Als men zich aan zijn abonnees verbonden heeft gedurende een zekere periode een blad te geven, heeft men de zorg, dat de abonnee daarin vindt, wat hij mag verwachten. Dit is geen klein ding. Vooral niet, wanneer, zoals Credo, men het verlangen wil inboezemen naar de studie van de Bijbel in zijn absolute toepassing op geheel het leven.

Dat Credo dit wil en hiernaar ernstig streeft blijkt duidelijk uit de inhoud van het blad en dit maakt ons dankbaar.

Een blad richt zich tot een bepaald publiek, tot een "audience". Dat doet Credo ook. Het blad richt zich tot de jeugd. Dit vereist dat wat men schrijft ook moet aanslaan bij de jeugd. Hoe moeilijk dit is, blijkt wel dat niet iedere medewerker aan het Meinummer hierin ten volle is geslaagd. En hiermede glijden wij nu als vanzelf in de bespreking van de afzonderlijke artikelen in dat nummer.

Redakteur Allan Romkema schreef een op zichzelf uitstekend editorial over "The Church". Wij hadden het graag wat verder uitgewerkt willen zien, want wij zouden ons kunnen voorstellen, dat verschillende lezers zich nu afvragen hoe dit toe te passen. De ruimte daartoe heeft de schrijver wellicht ontbroken, maar dan ware het beter geweest, niet teveel in die ene kolom te noemen, maar aandacht aan een speciaal aspekt van de kerk te wijden.

Wij vinden het jammer, dat een artikel als "Christ in Modern Art" in dit nummer verschenen is. Eerlijk gezegd is het ons niet duidelijk wat de schrijver wil. Wil hij ons nu alleen laten zien, hoe verschillende kunstenaars de Heiland hebben uitgebeeld? Indien dit het geval is, dan is de galerij wel zeer bescheiden uitgevallen. Want dan is Rembrandt de enige die het kon. Drie andere vallen af. Of bedoelt de schrijver ons te vertellen hoe een christen de kunst zal beoefenen? Dit zou kunnen, omdat hij schrijft (pag. 5) "In every area the Lord gives talents to people, and we have the task to ask for His will everywhere. Also in artistic things, in art, we have to do so." Zou dit des schrijver's doel zijn, dan heeft hij ons niet bereikt. Dan hebben we na lezing van zijn artikel nog geen syllabe van christelijke kunst gesnapt.

Rev. Taylor's artikel over "Christ and Fairies" laten we onbesproken, omdat dit kennelijk een deel van een serie is. Wij zouden om eerlijk te zijn de gehele serie moeten bespreken.

Onze waardering gaat uit naar Rev. Hielema, die het aandurft om over "The Christian Life and Sexuality" te schrijven. Onze waardering en onze sympathie. Want hij mag zich verzekerd houden, dat zijn artikelen gelezen worden.

Rev. Hielema schrijft eveneens een serie artikelen. Dit is (of was) blijkbaar het eerste in die serie, zodat wij ons enig commentaar veroorloven. Wij hebben jongelui zo langs de neus weg gevraagd wat ze er van dachten. Stel U gerust, dominee, er was waardering. Maar er was ook teleurstelling. En dit kunnen we begrijpen. Rev. Hielema gaat een eind met de jongelui mee, hij geeft hun de indruk, dat hij hen begrijpt vooral in hun sexuele moeilijkheden, maar dan opeens knapt het af. Wij begrijpen het toch wel goed: het is Credo's bedoeling niet om alleen een beschouwing over verschillende onderwerpen te geven of om alleen tot studie aan te manen. Credo wil de toepassing van Gods Woord op ALLE leven laten zien. En het blad wil dit aan de jeugd laten zien. Dit wil de jeugd maar wat graag weten.

Nu dan, er lopen jongens en meisjes rond, die zichzelf hebben laten gaan en nu menen de zonde tegen de Heilige Geest te hebben bedreven. Of er komen "couples" voor de kerkeraad om te belijden dat zij het zevende gebod overtreden hebben, — en zij weten niet wat nu eigenlijk beleden moet worden. Als hen dan gevraagd wordt of zij die zonde voor God hebben beleden, dan stemmen zij dat toe. Maar wat was de zonde dan? Is sex zonde? Neen, zegt Rev. Hielema, het is alleen verkeerd "when it is sought to be satisfied in other ways than God has ordained." Wat is dit nu precies? Dat is wat onze jongelui weten, — willen weten in verband met de toepassing van de autoriteit van de Schrift of alle levensverhoudingen en uitingen

Wij willen dit niet opgevat zien als kritiek op Rev. Hielema's artikelen. Veeleer als een stimulans. Wij zijn hem dankbaar, dat hij er over schrijft, maar wij hopen dat hij het duidelijker uitwerkt.

Redakteur Arthur Joosse heeft twee uistekende artikelen in dit Mei-nummer geschreven. Vooral dat over "Teenagers and their expectations". In zijn "Crisis in Viet Nam" hadden wij graag de schriftuurlijke belichting duidelijker willen zien. Er is een trend in dit artikel, die tot een zekere hulpeloosheid kan leiden. Bijvoorbeeld als Mr. Joosse schrijft: "The political ideas of the christian become more meaningless as the powers of the heathen nations increase." Als slot haalt hij dan Psalm 2 aan, teneinde aan te tonen, dat God "remains in control", zodat niemand verder kan gaan dan God wil. Natuurlijk bedoelt de schrijver dit niet zo, maar men zou er uit kunnen lezen, dat God alleen maar toeziet. Het ziet er bar treurig uit in de wereld, en de enige troost die wij hebben is dat God de volken en de mensen uiteindelijk een halt toeroepen zal. Maar dat is toch geen christelijke geschiedschrijving? Wat er gebeurde en gebeurt is de ontwikkeling van Gods reddingsplan. God ziet er niet passief op toe, maar Hij is er actief in bezig. Zoals Farao verwekt werd "opdat in hem Mijn macht geopenbaard zou worden", zo worden nu leiders verwekt, die ons met angst kunnen vervullen, maar die nodig geoordeeld worden, opdat in hen en in hun handelingen de macht van God en de redding in Zijn Zoon openbaar zou worden.

Ieder nummer van Credo bezit een aantal schetsen voor bijbelstudie. Er wordt niet bij vermeld, wie de auteur van deze schetsen is. Dit is natuurlijk ook niet zo belangrijk. Wat er in gezegd wordt, is van meer belang. Maar hier ontmoeten wij een moeilijkheid. Wij vinden het vrijwel onmogelijk om in een paar zinnen deze schetsen te bespreken. Wij moeten ons beperken tot een paar algemene opmerkingen.

De eerste schets gaat over Paul's brief aan de kerk van Epheze, hoofstuk 4:17-32. Er is een gevaar om het geheel uit het oog te verliezen, als men een klein deel uitkiest en gaat bespreken. Aan dit gevaar is de auteur van deze schets ons inziens niet ontkomen. Wij krijgen dan een bespreking à la Matthew Henry. Dat de apostel tracht uit te beelden, wat het nieuwe leven in Christus omvat (en wat het dientengevolge uitsluit) komt in de schets niet uit de verf. Dat is jammer, want dat nieuwe leven, dat begin van de nieuwe mensheid, is een diepgaande bespreking ten volle waard. In deze schets echter gaan wij daar als met een luchtkussen vluchtig overheen. En in het voorbijgaan wordt Karl Bart's standpunt als onschriftuurlijk opzij geschoven, zonder behoorlijke bewijsvoering (pag. 20). Dit wil niet zeggen, dat deze schets niet vele goede punten heeft, maar het geheel liet ons onbevredigd.

De tweede schets (en daar laten wij het nu bij) geeft ons meer verschil van inzicht. Deze schets gaat over Daniel 6 (de leeuwenkuil). In de introductie wordt een parellel getrokken met Job en deze parellel beheerst de verdere behandeling. Ons wordt dan getoond hoe zowel in Job's leven als in dat van Daniel de satan zijn beste talenten aanwendt, om Gods kinderen te verleiden en daardoor het werk van God te verstoren.

Hier verschillen wij van mening met de schrijver. Het gaat in de schetsen over Bijbel-studie, dat wil zeggen: de studie van Gods Zelfopenbaring. Wij menen, dat de hoofdgedachte in het boek Job is de zelfrechtvaardiging van God, en de kracht van Zijn redding. In Daniel daarentegen is de hoofdgedachte, dat de openbaring van God komt tot de heidenen, in dit geval tot het rijk van Meden en Perzen. Hierdoor komt de persoon van Daniel wel op de voorgrond, en hierdoor is de straf aan het verbondsvolk in ballingschap niet uitgewist. Maar deze zijn niet de motieven in het boek Daniel. Verliezen wij dit uit het oog, dan dreigt het gevaar voor moralisme. Daaraan ontkomt de schets in Credo dan ook niet. Dan komen er opmerkingen en vragen, als "Let us in these perilous times 'watch and remember' as Daniel did." Of: "Daniel has God, in Christ, as his ally." Of: "What does this chapter teach you about the character of Daniel?"

Wat doet het er nu toe of wij weten wat voor een karakter Daniel had? Dat wordt ons niet verteld en alles wat wij er bij maken is fantasie. Maar wat God doet, hoe Zijn reddingsplan zich ontwikkelt, hoe Hij Zich openbaart toen en nu (Daniel was een profeet! En zijn boek is profetie!) dáár gaat het om, maar daar vertelt de schets ons helaas weinig van.

Wij geven het meteen toe, dat wij in een gevaarlijke tijd leven. Daarom temeer moeten wij in onze bijbelstudie nu eens ophouden uit te vinden hoe een beste man Daniel was en hoe een sterke man Job was. Dat vertelt de bijbel ons niet. De Bijbel vertelt ons wie God is en wat Hij gedaan heeft, en doende is, en nog doen zal.

Want al die dingen, die in de Bijbel beschreven staan, zijn beschreven "zodat gij gelooft, en gelovende het leven hebt in Zijn Naam."

En Credo wil zeggen: ik geloof.

D.F.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

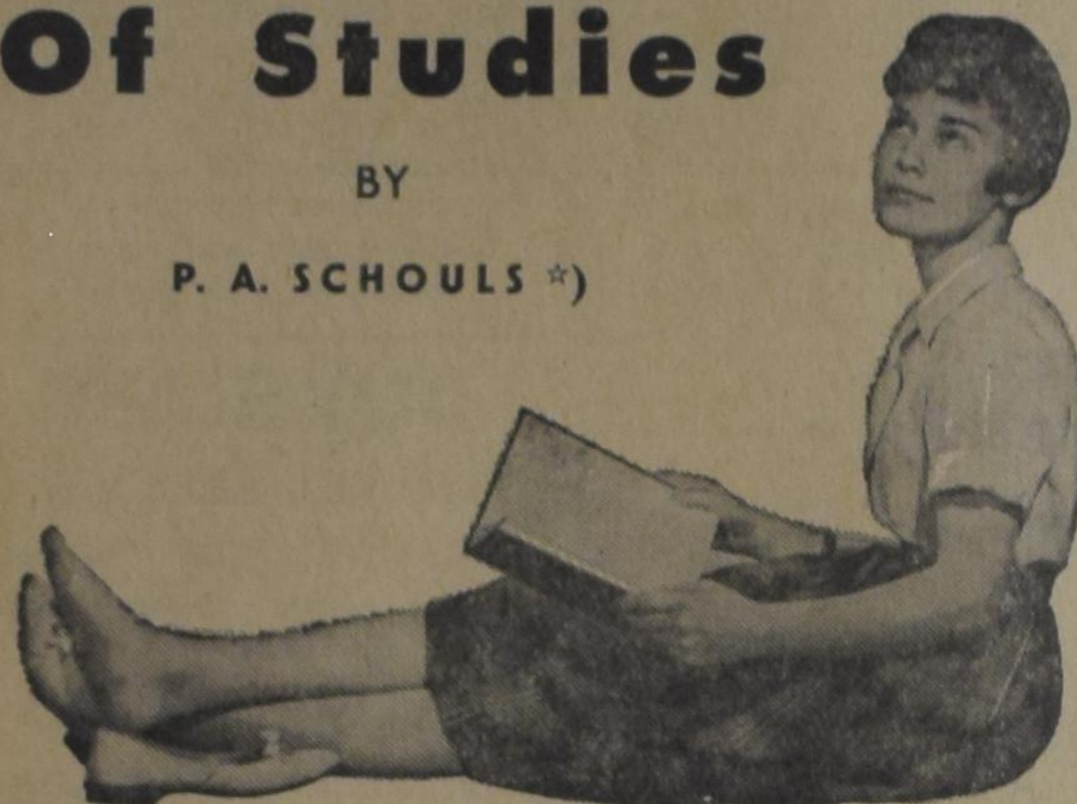
Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Of Studies

BY

P. A. SCHOULS *)



We like to say that we live in a Christian **community**. We do not want to live as Christians in isolation; as Christians we would not dare to live in isolation. To be related positively to Christ and not be a member of His Body is a contradiction in terms. As we live as Christians, we can live in community only.

This I should like you to keep in mind as we discuss learning, studying, obtaining an education. That we must live in community, as Christians, implies that, as individual members and as community as a whole, we cannot withdraw ourselves from any of the ways in which this community lives and develops. And if we then consider the education of that large and important segment of our community that is being trained to develop their talents to the utmost so as to be enable to serve the Giver of these talents most adequately in mature life, that is, if we talk about education of our young children in elementary school, of our students in high school and university, of our teachers in teachers' colleges, then we cannot possibly be justified in being interested in, e.g., elementary or university education only.

We don't all have to be leaders in our local or regional elementary and high school societies and in addition board member of an association interested in university education. Each of us has different talents in understanding and leadership, as well as different amounts of time and money each can give to any of these societies. Yet we cannot withdraw but must be involved, at least in the sense of being genuinely interested, in all these important aspects of our communal life. We must use the gifts of understanding, health, and money **responsibly**.

Commitment to Christ (we claim that we want to live as Christians!) cannot but lead to commitment to the Christian community in which we have to live.

We want to discuss some aspects of education. In doing this I should like to be very specific in defining some of the issues involved, and therefore I will want to make use of concrete examples. Now it so happens that many of the illustrations I want to introduce relate directly to higher education. This, however, is largely incidental to the discussion.

Even if we were to limit discussion about education to university education this would, as we have already seen, still be of general interest. This is not so only because of our earlier considerations. We must also take into account the **effect** which the Christian community is to have in the larger context of the world in which it is placed. Also because of this reason the university training of Christian young men and women concerns all our people, whether they belong to an Association for Reformed Scientific Studies or an association for elementary or secondary education or, as yet, to none at all. This is so because if our Christian community is to remain, or enter into, meaningful influential existence in our world (and we must have meaningful influence for Christ's sake!), it will have to have academically trained men and women in addition to our ministerial force. These men and women will, however, be meaningful for our Christian community, for Christ, only if they not only have not lost or watered down their faith in the process of acquiring deeper knowledge of their world and their fellow men. Here you see presented, in principle, the challenge and conflict of university education; but also again, in principle, that the university education of the children of some of God's people vitally concerns this people as a whole.

A further important reason why a topic like ours is of interest to all of our people, engaged at whatever level of education, is this: that the educational process, at least as far as the student or the pupil is concerned, is in many respects not essentially different whether this is undergone in, say, grade five of elementary school or third year university. The differences involved are of a somewhat external nature: in elementary education the guidance of the student is more explicit, the student is more dependent, than he will be at university; and at university, the challenge and conflict encountered in the process are more, often much more, explicit than at the elementary level. Especially for the latter reason I will be more specific about university than elementary education: since challenge and conflict are more easily seen at that level, the issues can perhaps be most clearly defined in that area.

I have said that if our Christian community is to have any influence in our present day world, it will have to have academically trained men and women. This is simply so because today's influence in, at least, our Western world is in the hands of academically trained intellect. Such a statement is easy to document from recent literature on the subject of the place of education and the university in our society. Jerome S. Bruner, the director of the Centre for Cognitive Studies at Harvard University has said in a recent article (**After John Dewey, What?**):

> "I believe that education is the fundamental method of social change. Even revolutions are no better than the ideas they embody and the invented means for their application."

Clark Kerr, former president of one of the largest, and important, universities of America, stated in his book **The uses of the University**:

> "So many of the hopes and fears of the American people are now related to our educational system — the hope for longer life, . . . our fears of Russian or Chinese supremacy, of the bomb and annilation, of individual loss of purpose in the changing world. For all these reasons and others, **the university has become a prime instrument of national purpose.**" (emphasis added)

Going back in history just a few decades ago one finds the influential J. M. Keynes, in 1936, stating in his The General Theory that "the ideas of economists and political philosophers, **both when they are right and when they are wrong**" are so powerful that "the world is ruled by little else". He says that "practical men, who believe themselves quite exempt from intellectual influences, are usually the slaves of some defunct economist". And "madmen in authority . . . are distilling their frenzy from some academic scribbler of a few decades back." (p. 383; emphasis added). The truth of this last statement has been amply illustrated since 1936 by, e.g., Germany's political enterprises.

This is documentation from, generally, secular sources. But they are, clearly, correct in their emphasis on today's importance of the role of trained intellect. The world is ruled by ideas, and certainly not always by the best of them. Social theories conceived and applied in independence from the Word of God, the source of Truth, will contain incidental, limited, pragmatic truth. This may, in some cases, even be their general tenor, but often it is not. And even if the general tenor of the content of dominant theories were in general agreement with the Truth of God, who would give God the glory?

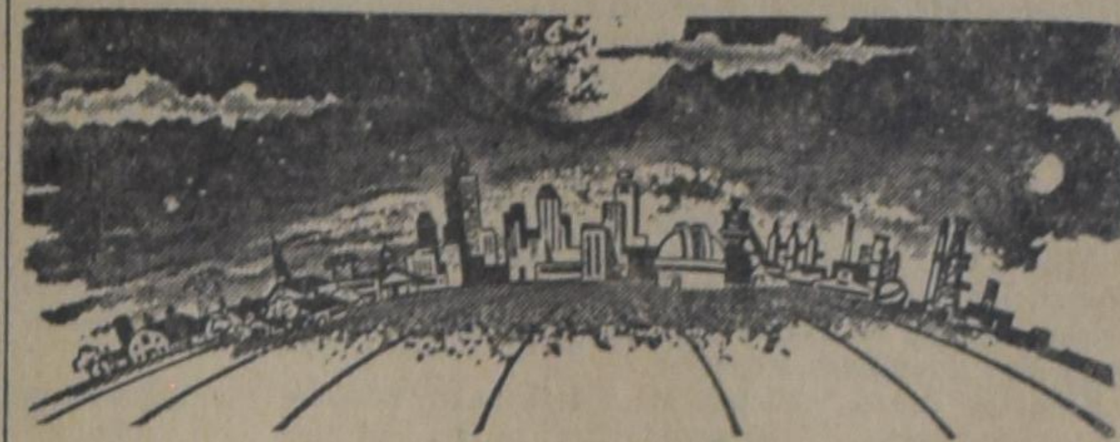
In several ways, the challenge of education will be becoming clear to you: the challenge to you as community of Christian believers in creating the possibility and climate for Christian education at all levels; the challenge to our capable young men and women to grasp and make full use of this opportunity.

John Dewey, in the final section of the Fifth Article of his **Pedagogic Creed** (he too had an educational creed!) states that "when science and art . . . join hands . . . the best service that human nature is capable of (is) guaranteed"; that the teacher, who is instrumental in leading man to his ultimate service, "should realize the dignity of his calling" for "the teacher always is the prophet of the true God and the usherer in of the true kingdom of God." Amazingly deep truth is contained in these statements, except that Dewey's "human nature" is unredeemed human nature, that Dewey's teacher as "the prophet of the true God" is the prophet of a God whose substance is immanence in the human situation, and that Dewey's "true kingdom of God" is a man-made kingdom of a man-made God with a man-made truth. But if we realize that, through the gift of the triune God's Son we, today, may possess Christian teachers who may be instrumental in leading our children to the Christ of God, who are themselves serving in the true Kingdom of God ushered in by Christ! — what a breathtaking challenge for us as parents to use, develop, this gift of God in our Christian educational system; what an opportunity for our children to be led to and enter into the heart-commitment to the Great Prophet of the true God. What a challenge, also, it would be for our young men and women: to be led into knowledge and wisdom, service, at a higher academic level, by teachers committed to Christ, by true prophets of the true God.

(to be continued)

*) *Mr. P. A. Schouls, M.A., is lecturer at the Philosophy Department of the University of Toronto.*

THE WORLD AROUND US



The (Dis) United Nations

After a summer silence of several weeks we're now ready to return to the scene of world affairs and we'll begin our observations with a review of some of the most significant developments during the holiday season.

First of all, then, this summer brought an end to the struggle which rendered the United Nations Organization ineffective for nearly a full year, and which many feared might lead to its end altogether.

The Russians, and some sixteen other countries with them, had stubbornly refused to help pay for peace keeping operations in the Congo initiated by the United Nations through majority vote. As a result the world organization had run up a huge bill, which now amounted to well over a hundred million dollars.

The United States insisted that the Russians be made to pay, and if they refused, to apply art. 19 of the United Nations constitution which says that any country delinquent in payment for over two years automatically loses its vote. Alright, the Russians said, see how far you get, we're not paying anyway. They realized full well, of course, that without them the United Nations would no longer be a United Nations.

Especially the small non-aligned countries grew rather nervous about the squabble between the two giants that threatened to deprive them of their newly found status and hurl them back into insignificance. After all, where and how else would they be able to assert themselves than within the framework of the United Nations? It was a silly situation really, but nevertheless a very serious one, where the great powers, on the one hand loudly proclaimed that "peace on earth" is their highest aim, even when they spend billions upon billions in space research, on the other hand stumbled over the payment of a few million dollars. Peace yes, but peace on our terms and certainly not peace at the price of our prestige.

A few weeks ago the United States took the wisest course of action and resolved the problem with the surprise announcement that they will no longer insist on payment by the Russians. We may be sure that this announcement was the result of persistant pressure behind the scenes by such men as U Thant, the secretary general of the U.N., as well as a careful consideration of the issue by top-level diplomats, including president Johnson himself. No doubt Washington's yielding to this pressure is calculated to buy them more than a resumption of the normal work of the U.N. It is also supposed to restore some of the prestige the U.S. enjoyed increasingly little of in the non-aligned countries especially after its intervention in the Dominican crisis as well as in Vietnam.

The rich uncle said: "See, I'm not as bad as all that. It's the communists you have to watch!"

Whether or not the small nations will look at it that way is an open question, but at any rate the U.N. is given a new, if somewhat questionable, lease on life. There is of course still the problem of the empty coffers and the depleted budget. Perhaps the Russians will now take their turn in becoming generous and fill them up, for all the world to see to get an even bigger share of the propaganda bargains. But then again, they may, willy nilly, have to follow the biblical injunction of not letting their left hand know what their other left hand does for fear that their erstwhile Chinese brothers decry them once more for siding with the capitalists.

The whole episode has clearly illustrated the total lack of any real unity in the United Nations. It has opened a wound which will never heal even though a beautiful bandage has been put over it. The U.S. have already declared that, given the right situation, they reserve for themselves the right to act exactly like the Russians did. It will give them one more reason to oppose the admission of communist China as a member of the U.N. If they should ever be forced into such admission they may well prefer to cancel their membership.

HOW NASSER SWALLOWED HIS PRIDE

Another rather significant development during the summer was that Egypt's president Nasser painted himself into a very painful corner out of which only bitter self humiliation could extricate him. For well over a year now Nasser, who aspires to become the indisputed leader of all Arabs and if possible of all the non-aligned nations, had been waging what amounted to a full scale war against the tiny kingdom of Yemen at the tip of the Arabian peninsula, bordering on the Red Sea. Yemen is an old and rather backward country; it is also oil-rich and its King Faisal sympathizes with the West. Those were two reasons which prompted Nasser to instigate and support a revolution which aimed at overthrowing King Faisal and establishing a (Egypt dominated) republic.

But things didn't go so well. Egyptians have never been known for their military brilliance and their campaign in Yemen, having cost them an estimated 25.000 Egyptian lives and a million dollars a day, was nevertheless a big flop. Not only were his own people getting restless about it, the Russians, who loaned Nasser huge amounts of money were becoming impatient about the tempo, or rather the lack of a tempo, with which repayments were forthcoming. At first Nasser tried to extricate himself from the painful situation in a roundabout way, but when it became clear that nothing but his personal attention would do the trick, he swallowed his pride and travelled to Yemen, there to sign an agreement with king Faisal which amounted to nothing but an admission of defeat.

Washington was highly pleased about the turn of events and vainly tried to hide its pleasure behind some praise of the Egyptian dictator. Moskou was pleased, too, and invited the conquered hero to Moscow for a talk, presumably about the repayment schedule, smoothing over the humiliation with a royal welcome: a farce that was even more accentuated by the representatives of six nations who refused to shake Nassers hand, because a representative of the South Vietnam communists somehow got ahead of them in the receiving line. Even earthlings can laugh about such childishness.

John Vriesinga.

UNTOLD WEALTH IN WATER

80 Nations Co-operate in International Hydrological Decade

by Robert Mathias

Three-quarters of the earth's surface is covered with water or ice. Even the rocks of its crust contain water chemically combined with various minerals . . . so much water that most of our continents would be submerged in it were it to return to the ocean.

Yet man lacks water. He needs more and more for his domestic needs — a city like New York consumes 4,000 million litres per day — to irrigate his fields and run its industries — 40 litre of water are needed to produce one can of vegetables, 100 litre for one kilogram of paper and 600 litres for one kilogram of wollen cloth.

In twenty years, the world's water requirements will have doubled because of industrialization, and most of all, because of population growth.

This is why Unesco launched on January 1, 1965, a vast co-operative undertaking known as the International Hydrological Decade. Five months after the start of this world campaign in which eighty nations are already participating, the Co-ordinating Council of the Decade met in Paris with Mr. P. R. Ahuja, joint secretary of the Indian Ministry of Irrigation and Power, as its chairman. It approved a research programme aimed at learning more about water in a world where it is becoming a scarce commodity.

A Growing Problem . . . in Every Country

For the water problem is a general one. It is felt in highly industrialized regions like northern France as well as in the Sahara

(Continued on page 10)



Water is a scarce commodity in Morocco: the sandy banks on a wadi near Ain Aicha.

(Photo: Unesco/Dominique Roger)

Pearson in the west . . .

. . . and Diefenbaker in Quebec

With ease, eloquence, apparent conviction, and evident sincerity, Prime Minister Pearson presented a few 'courageous' speeches in the West, stressing the overall importance of national unity. In several cases Prime Minister Pearson told his audience what he thought they ought to hear, especially with respect to Quebec, dominion-provincial relations, and national unity. Quebec, bilingualism and biculturalism are not very popular words in the west, especially in British Columbia.

But the Prime Minister was at the same time a skilfull politician. He promised a $2 million dollar grant for the construction of an ice hockey arena in Vancouver — a grant which will possibly enable Vancouver to join the National Hockey League. He also promised that Ottawa will give (without cost) part of the defence base at Jericho Beach to the city of Vancouver for beach and park development. It may be noted, however, that most Vancouver businessmen who contribute to Liberal party funds, have been hoping to get Vancouver into the profitable business of hockey games, which the National Hockey League provides.

Having left some of these attractive political promises and having shown that some ideals are not to be offered for the sake of sheer political power, Prime Minister Pearson left the West with a favourable and dedicated impression. His departure was emphasized by his Liberal party organization man, who shouted triumphantly: "And that's the way the West was won". Whether the West was won will be evident in the next federal election.

While the Prime Minister was engaged in winning the West, Opposition leader Mr. Diefenbaker was testing Progressive Conservative popularity in Quebec — and it turned out to be more impressive than was previously expected.

Like the Prime Minister, Mr. Diefenbaker stressed the importance of national unity. When asked when he did not step down from the Party's leadership, he answered: "I stay because I believe, my friends, that I have a contribution to make to restore unity in this country so sadly divided in these past 2½ years". And for that reason the primary task of Mr. Diefenbaker will be "the preservation of his nation for generations to come in strength and unity and amity . . .".

National unity will undoubtedly be one of Mr. Diefenbaker's main themes of the coming election campaign.

But Mr. Diefenbaker's concern for national unity most likely did not account for his apparent success in Quebec; and it is doubtful whether it will contribute to Progressive-Conservative popularity in the coming election; for the 'cultural' split in his own party (which became visible when MP Balcer left the party), and his image of anti-Quebec which he seems to have created during the last three or four years, is still clear in the minds of the people. There must be **other factors — other than his somewhat ironical speeches concerning** national unity — which account for his favourable reception in Quebec. These factors can be summarized as follows.

First, Mr. Diefenbaker did not visit Quebec, but visited six constituencies, three of which are presently held by Conservative members of Parliament with a good chance of re-election. In other words the areas visited were not representative of Quebec; and Mr. Diefenbaker's favourable reception in these constituencies does not necessarily imply a similar reception in the whole of Quebec.

Secondly, the areas where the leader's success seemed greatest, were predominantly farming areas; and there has been much dissatisfaction among the Quebec farmers with the Liberal farm policies. Mr. Diefenbaker's promises of personal and corporate tax cuts, the removal of the 11% sales tax, acreage payments to farmers suffering crop losses, federal grants for the construction of agricultural schools, and a guaranteed milk price, were thrown into some eager and receiving hands.

Thirdly, the newsmedia in Quebec have in general become noticeably anti-Diefenbaker, with the consequence that those who do not swallow everything hook, line, and sinker, have decided to get out and see for themselves, so that they can formulate their own opinions.

Nevertheless, both Prime Minister Pearson and Opposition leader Mr. Diefenbaker seemed relatively successful in their political fishing. Yet there is a marked difference in their approach. Prime Minister Pearson seems more concerned about certain national principles than Opposition leader Diefenbaker, and less inclined to make big 'come-and-get' promises. Mr. Diefenbaker's political presents are economically more costly and impractical than are those of Mr. Pearson.

The next federal campaign should prove to be quite lively; yet from the few words that have been uttered, it appears that it will be another campaign of vain and empty promises, with the usual lack of different, and constructive programs.

H. R. Jonker.

Untold Wealth in Water

(Continued from page 9)

and Gobi deserts. As Mr. M. Slivitsky of Canada stressed, the entire system of the Great Lakes of North America, covering an area almost as large as the Mediterranean, is suffering from a water shortage. A fall in lake levels is affecting shipping, industries and hydro-electric plants.

In the United States, consumption is rising so fast that water shortage is slowing development in some areas. Even Switzerland where water seems to flow so freely, the power problem is so disturbing that it is planned to use nuclear reactors to replace traditional sources.

Water is a serious problem, too, in developing countries where shortages slow economic expansion. In tropical Africa, total annual agricultural, domestic and industrial consumption amounts to only 1,365 litres per capita, compared to 500,000 litres in Western Europe and one million litres in the United States.

Obviously, the volume of existing resources must be accurately known if the best possible use is to be made of them. Yet in many countries and regions, data are lacking. And, as one of the vice-chairmen of the Decade Council, stressed, "even in developed countries where figures and statistics are available . . . the water balance is an extreme complex problem. Water is perpetually on the move . . . and it is very hard to assess."

A world research programme is therefore being undertaken to estimate as accurately as possible the supplies of water in the atmosphere, on the surface and, in particular, below ground. It is believed that there is 2,000 times as much water underground as in all the world's rivers, the main source of supply at present. Dr. Raymond Nace, an eminent American hydrologist, estimates that the first 800 meters of the upper layer of the earth's crust contain four million cubic kilometers of water. That is the equivalent of the flow of all the world's rivers for 132 years.

Underground Water — A Wasted Treasure

Certain countries draw heavily on underground supplies, which meet 90 per cent of the needs in Denmark and Belgium, and 75 per cent in the Federal Republic of Germany and The Netherlands. But in many regions the extent of the groundwater table is unknown.

Mr. Yvan Cheret, the representative of France and one of the vice-chairman of the Council, reported on an international study about to be launched to tap the immense layer of water beneath one of the world's dryest desserts, the northern Sahara. It was probably formed by "fossil" water — rain that fell on the Atlas Mountains and then accumulated for numerous years. This layer, possibly as large as France, is perhaps 100 meters deep. It will be able to supply more than 45 cubic meters per second. Tapping this Saharan water table which has seeped all the way to the sandstone of Egyptian Nubia might supply the key to the development of large desert regions.

Even at the rate of 100 cubic meters per second, it would take an estimated 1,000 years to empty the underground basin in Saudi Arabia. All this country's water comes from below the surface; in Tunisia, 95 per cent does; in Israel, 80 per cent; in Morocco, 75 per cent.

But most of our planet's groundwater either is not used or is used badly. A study made in Greece a few years ago by a combined Greek government and FAO team showed that underground supplies could double the country's irrigated land area. Yet less than 10 per cent of this groundwater is now used and huge quantities run down to the sea in underground streams.

It is estimated that, throughout the Mediterranean basin, 100 cubic m. per second are lost in this way. To this wastage must be added losses from seepage into the sea and evaporation of water close to the surface. In South Africa, nearly 95 per cent of rainfall in desert regions is believed to be lost through evaporation. In Israel, where the water shortage is severe, fresh groundwater continuously seeps into the sea along the coast. There, an Israeli team with FAO consultants is carrying out a UN Special Fund groundwater collector project. These "collectors", it is hoped, will cut off the escape of fresh water and increase the country's supplies by as much as 6 per cent.

The research programme adopted by the Decade Co-ordinating Council also calls for the study of the hydrology of coastal areas where salt water threatens fresh water supplies, research on methods of reducing evaporation losses as well as on the size and flow of groundwater basins.

Radioactive Tracers and Aerial Photography

Several methods are employed for this purpose. In Asian desert areas, Soviet scientists use a variant of radio prospecting techniques to discover groundwater basins. Hertzian waves reflected on the surface of underground water sources are picked up by a plane flying over the area. Engineers can thus find basins and estimate their size.

Elsewhere, radioactive isotopes are used as tracers to date fossil water, follow the path of underground streams and estimate the rate of recharge of the water table. The International Atomic Energy Agency (IAEA) has been very active in this respect. In particular, it is carrying out an investigation in Kenya at Lake Chala to determine if this volcanic crater with no visible outlet or inlet is linked to a number of springs some six miles away. Lake water is labelled with small quantities of water containing radioactive hydrogen (tritium). This is done by dropping at regular intervals hundreds of plastic bottles perforated with two small holes so that their contents are progressively released as they go down to the bottom.

Technological progress now makes it possible to foresee in a more distant future the use of sea and brackish water through desalting and demineralizing processes. The problem is one of cost. According to Mr. Newton Cordeiro, the representative of Brazil, there are still few countries in the world where it is economically feasible to desalt sea water. United Nations estimates show that the cost is equivalent to that of piping water fifty or sixty miles.



In all branches of hydrology, research is international. This photo shows Philippine technicians taking measurements on the bank of the Mekong River in Cambodia. Four Asian countries are involved in the Mekong development scheme. *(Photo: United Nations)*

Fresh Water From The Sea

All sources of power can be used for desalinization plants, beginning with those in abundant local supply. In Kuwait on the Persian Gulf, plants running on oil or natural gas have been built to distil sea water. Daily production is now over 40 million litres. Elsewhere, electricity or atomic energy is used. A recent IAEA conference heard reports of small reactors that could provide power in areas far removed from any source of conventional power. Studies of these reactors are now under way.

In nearly every field of hydrology, research takes on an International character. Rivers, water tables and the sea ignore boundaries. No country, no matter how large, has every possible type of hydrological situation on its own territory. This is why regional studies are planned within the International Hydrological Decade on the use of the water of basins which stretch over several countries. Such regional studies are planned for the basin of Lake Chad in Africa, the Upper Paraguay river in South America and, perhaps later on, the Amazon.

Decade stations will be created throughout the world to collect data needed for a truly global assessment. The distribution of water in any single region is the result of its worldwide circulation and, as one expert put it, the earth itself forms a single hydrology laboratory.

(UNESCO FEATURES)

BALANS

There is a oneness on this earth,
A rhythmic flow of life and death.
Everything goes through a stage,
From birth until the final breath.

Oneness is found in roots and stems,
In all things with shells, fins and fur.
Things with wings to fly and glide,
In all that is and ever shall occur.

Everything must eat, breath and rest,
Each must seek and each is sought.
A beginning and an end for all,
In this pattern all is caught.

The Creator's wisdom thus is shown,
A maintaining of all that is.
An end, and then a new beginning,
He is the Maker, for all is His.

JOHN SIGTEMA

(P.S. — In order to understand this poem, the poet gave the following explanation.

"It seems that so many people today think that the world, in fact, creation itself, is being upset from its normal course of harmony by the hand of God's own creation, man.

Even people of solid beliefs in God and His Word have more than once commented on the chaotic happenings in the world of today.

Yet I think that a reflection on creation will show that, although there may be chaotic happenings within a lifespan, there is always an end and then a new beginning, within creation itself, and the life of man. Because for a true Christian death is just a step from eternal happiness.

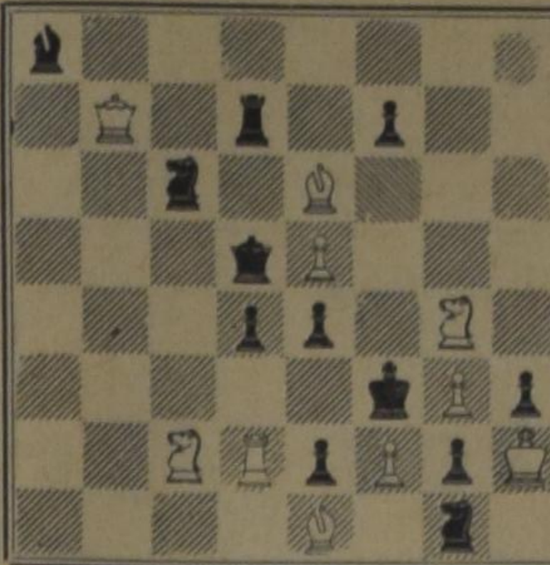
The poem uses examples from nature, which of course are also very true for human life, and tries to show the balance which exists in God's creation.")

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

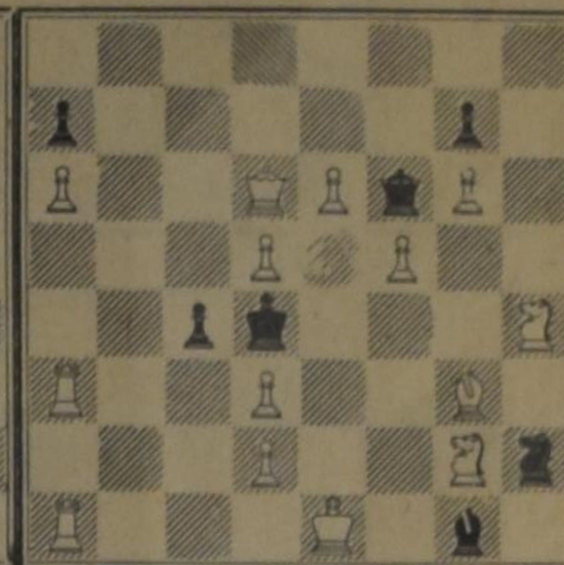
FIRST SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 172
Author: Dr. M. Niemeijer
Black: 12 pieces



White: 10 pieces
White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 173
Author: T. R. Dawson
Black: 7 pieces



White: 14 pieces
White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. After misprints and "unsolvable" three-movers we will return this month to the order of the day. Still hardships will have to be faced.
2. Problem 172 has a remarkable diagonal. This would give you a clue to the solution. For your convenience indication of the keymove and the threat if any is sufficient.
3. No. 173 is meant to be a regular 2-mover. Don't confuse yourself and send me the key-move plus threat if any.
4. Solutions of these problems are expected after the second series of this month will have been published.

Infra-Red Eye Scans Earth From on High

Typical of commercial products stemming from Canada's growing research and development programs is a brand-new airborne infra-red scanning device. Aimed at pinpointing forest fires when they are still no bigger than a backyard barbecue stand this specially-designed detector also opens up new fields of economic research in the study of many hard-to-measure aspects of oceanography, geology and agriculture. Combining a small weight factor with simplicity of operation, the scanner can be carried in the lightest aircraft and used unaided by the pilot. Basic idea behind the device is the continuous recording of the infra-red radiation of the terrain flown over. This type of radiation, closely related to the temperature of the material from which it comes, means such recordings can distinguish between the hot surface of roads and highways and the coolness of leafy woodlands, between the cold waters of lakes and the sun-warmed sands of surrounding beaches – by night or day, through smoke or haze. The new scanner, designed and developed by Computing Devices of Canada in Ottawa, is at present primarily adjusted to give clear warning of impending forest fires. If the aircraft passes over a burning area of no more than three feet in diameter a warning *beep-beep* sounds in the pilot's headphones and one of seven lights on the small control panel indicates the direction of the heat source. At once the pilot can find the exact spot by circling the area and then give the necessary warning. Later, examination of the continuous infra-red recording on photographic film will pin-point the fire as if on a map. The new scanner will provide conservationists, agriculturalists and scientists with a totally different range of vision on another wavelength, will give Canada a leading position in the commercial use of a vital tool.

photos by Gordon Karam



New infra-red scanning device is housed in fibriglass pod mounting. Brian Pass and Loic Roy, above, prepare to insert 70 mm film capsule in recording camera.



During evaluation tests smokeless charcoal-burning fires, hidden under normal forest foliage cover, are ignited to prove detection device's accuracy.

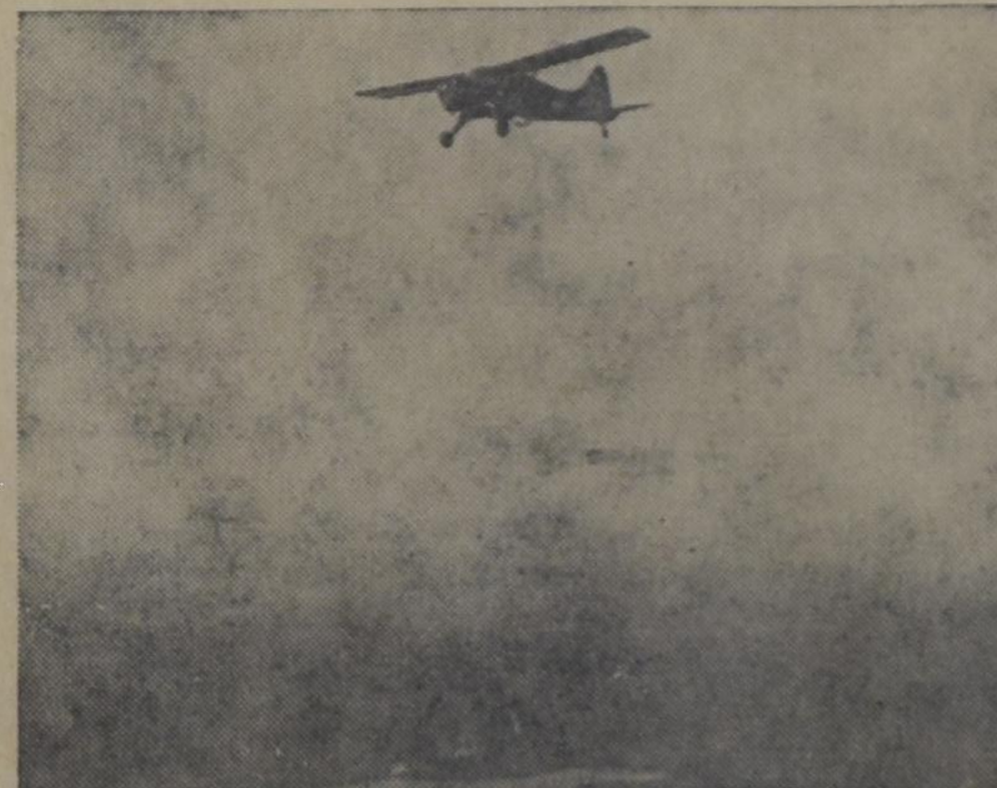
PHOTOSTORY
NATIONAL FILM BOARD



Compact control panel fitted on starboard side of evaluation aircraft, above, is simple as normal radio to operate.



Pod-covered infra-red scanner, above, is designed with a sensitivity differential of five degrees Centigrade.



Scanner-equipped Beaver aircraft tests operation over some of Canada's nearly two million square miles of forests.



Computing Devices of Canada's infra-red design team, above, are from left — Tony Coulan, Brian Pass, John May, Ted Wilkes and Ken Killick.

ECONOMIC ROUNDUP

There is no doubt about 1965 being one of the most prosperous years in Canada's history. Unemplyment is down 3.3% of the labour force. The figure is not very representative of actual conditions, as unemployment remains high in the Atlantic Provinces with 4.6% and is low in Ontario at 2.4% and on the Prairies, 1.9%. The shortage of skilled labour is so large in Ontario that Government officials are touring Europe in order to attract immigrants. It is expected that Gross National Product (that is the total of all goods and services produced in Canada) this year will be up more than 7% over last year and may top $50 billion. Many industries are running at close to full capacity. As a result, business has upped its spending plans for new machinery and equipment. At mid-year spending plans were up almost 19% over the 1964 level for a record total of $12.8 billion. This means quite a bit of employment as the new factories are built and the new machinery and equipment is manufactured and put in place. Also included in the figure are things like highways, bridges, office buildings and last but not least all expenditures in connection with Expo '67.

Until last month, there were some fears that the unprecedent boom which has been underway since January 1961 would start petering out late this year or next year. It appears now that the Vietnam war is heating up and may assume Korean proportions. Pentagon planners are talking about at least 250,000 G.I.'s in Vietnam within the next 12 months, only 75,000 shy of the peak U.S. military strength engaged in the Korean war. The Defence Secretary, McNamara, has asked the Senate for $1.7 billion and has announced that he would be back for more, probably an additional $3 billion in January. A large proportion of these funds will be spent on military "hardware", including planes, helicopters, trucks, electronic equipment, etc. This means a shot in the arm for the economies of both the U.S. and Canada and it would seem that the fears of an early recession may not be justified any longer.

On the other hand, inflation may become more of a problem than it has been in recent years. After the start of the Korean war in June 1950, the cost of living in the U.S. rose by 5% in six months time, compared with 1% in the six months prior to the outbreak. At the present time, the U.S. economy is operating at a higher rate of capacity than at the start of the Korean war. In other words, there is less spare capacity available to accommodate the extra requirements for Vietnam. Plant and equipment and manpower are more fully occupied. Generally speaking, in a situation like this, extra demand only results in price increases. A good example of this we have right now in Canada with the labour unions becoming increasingly restless and making higher wage demands as the reservoir of unemployment is drying up.

Recently, Canada had an unexpected windfall concluding a $450 million wheat sale to Russia. The amount is close to the record $500 million deal in 1963. The contract will put a lot of cash in the hands of Prairie farmers over the next one or two years. If history repeats itself, we may again see a large increase in the import of luxury goods as the wheat farmers start spending their earnings, while it is also likely that Florida and California will see a larger influx of cars bearing Canadian licence plates during the winter.

There is some evidence that China is also considering a large purchase of Canadian grain. The two deals will be very helpful in cutting down the deficit on the Canadian balance of payments. Without these windfalls, the shortage would have been substantially larger than the one in 1964, which amounted to $453 million.

While the Canadian dollar looks stronger for the moment, the U.K. pound continues to totter at the brink of disaster. While devaluation would not appear necessary to make the U.K. more competitive in world markets, it would seem to us that the position of the pound is becoming untenable. Exchange reserves have largely disappeared and have been replaced by loans from abroad. To raise much needed dollars, the U.K. Government has started liquidating some of its holdings of U.S. securities which it has owned since World War II when they were confiscated from private U.K. investors. The consequences of a devaluation of the pound are difficult to forecast at the moment as there are too many unknowns. It would appear that our Finance Minister, Walter Gordon, favours a lower Canadian dollar so that we would not be surprised if he would seize the opportunity in such circumstances to knock off another few percentage points from the dollar exchange rate. Devaluation of the Canadian dollar would help our exporters but everything imported from abroad would become more expensive.

Drs. J. P. Verseveldt

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

Calvinist-Contact

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. Gabe Hofstra wish to announce the marriage of their daughter

HANNAH
to
MR. BEREND VELD

The wedding took place Friday evening, August 20th, 1965 in the parsonage of the Christian Reformed Church at Drayton, Ont.

Rev. L. Doezema officiating.

The Lord willing, our beloved parents and grandparents,

Harm Jan Lüdwig
and
Antje Elsenga

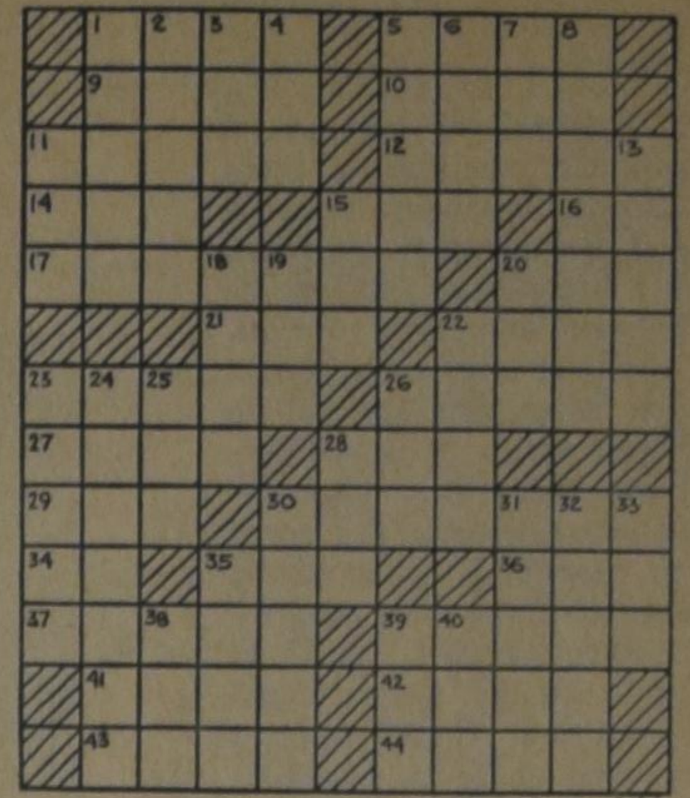
hope to celebrate their 35th wedding anniversary on September 19th, 1965.

That our Heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come is the prayerful wish of their thankful children:

Didsbury, Alta.:
Johann and Dieuwke Lüdwig
Red Deer, Alta.:
Bill and Grace Pilon
Red Deer, Alta.:
Harold and Patricia Lüdwig
Abbotsford, B.C.:
Jake and Reni Groeneveld
Haney, B.C.:
Frits and Lucy Lüdwig
Haney, B.C.:
Sidney and Mary Braaksma
Sioux Center, Iowa, USA:
Wiebo Lüdwig
Prince George, B.C.:
Richard and Shirley Lodewijk
and 19 grandchildren.

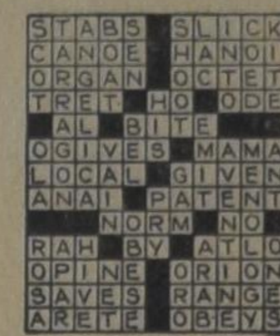
Address: 4226 - 42 Ave.,
Red Deer, Alta.

CROSS WORD PUZZLE



ACROSS
1. Masticate
5. Folds over
9. Part, as in a play
10. Spoken
11. Street urchin
12. Revealed
14. Custom
15. Subside
16. Music note
17. Sharply
20. Past
21. Food fish
22. The same: L.
23. A lure
26. Luster
27. Inflexible
28. Garden tool
29. Recent
30. Wheedling
34. Type measure
35. Fireplace timber
36. Born
37. Become mature
39. A twin crystal
41. Musical sound
42. Jewish month
43. Whirlpool
44. City: Ind.

DOWN
1. Smash
2. Greek poet
3. Mohammedan name
4. Skin tumor
5. Waiting room of hotel
6. Swift horse
7. Equality
8. Heavy hammers
11. Boy's nickname
13. Pronounces judgment on
15. Old times
18. Sacred picture
19. Actress: Myrna ——
20. Fuss
22. Holly
23. Dining car of a train
24. Hermit
25. Over-awe
26. Former Portuguese colony
28. Swine
30. Brooklyn resort: —— Island
31. Bring upon oneself
32. Girl's nickname
33. Exclamation
35. Furnish temporarily
38. Seed vessel
39. Alcott heroine
40. A wing



SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

URGENT

College student desires

ROOM AND BOARD

in Toronto while attending the University of Toronto, starting September 17th. Call or write: Pete Vreugdenhil (Chatham 352-2371), 30 Croydon Street.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(35)

He had not heard the mate come up behind him and started to hear a human voice at his side.

"I'll take over while you get some food."

"Food?" John had not expected to eat again.

"Not much variety, I'm afraid. Almost all our casks were stove in. But we're alive to eat. That's something."

Eomething indeed — and a slow new thought. John went below to find that Mr. Hardy had been understating the case. One small barrel had escaped, containing coarse grain, no longer needed for the hogs to which it had been fed. Their other sustenance was the result of their forenoon's sport off Newfoundland. He ate his share ravenously, gulping down fresh water to relieve the saltiness of the cod. The water butts, fortunately, had been tied in position.

At first the talk, subdued but babbling talk of tired frightened men, seemed irrelevant to him. All the long day he had fought with the rest, but it was with an instinctive desire to go down fighting rather than with any expectation that they would see another sunrise. Now scraps of chat drifted past him; if he took no part, each other man was too absorbed to notice.

"Free of water . . . coming in slowly but pumps can handle it . . . worst leaks stopped . . . just a hundred leagues from Ireland, . . . if wind holds steady."

Back at the helm under flying clouds and an occasional cold, peering star, John re-accustomed himself to the possibility of living. His assurance of imminent doom, his half-sullen, half-frantic desire to get it over with and know the worst; this had been so complete that his present hope was exquisitely discomfiting, like the awakening of a sleeping limb.

At first he tried violent treatment. If he wasn't going to die, that was that! Untrue to past experience though it was, his mind must have been shaken by fear of death. Now, if luck stayed with them, they would reach Ireland in a few days, and then what a story he could make of the storm when he saw — if he saw — Polly. Polly, Mary — he said both names aloud, fearless in the whistling wind, and tried to realize that he was closer to her than he had been for three years. Surely his luck would hold. Surely he hadn't been brought so far to fail in the one quest which gave meaning to life.

The talisman of her name failed of its magic; more, it failed to weigh his thoughts with the mandragora quality of its repetition. Unwilling, resistant, he was aware that the change in him was unaffected by the removal of crisis, rather that the crisis in himself was independent of outward circumstance. The God — if it was God — whom he had to face after death, he had to face here and now. And refuse to face Him though he might — though he must — yet the terror of His Presence did not depart.

As the evening wore into night, he began to think coherently, to apply to his situation some of the slow logic with which he had approached and bolstered his position as a free-thinker. If there was a God — and in view of the many who believed is was not incompatible with intelligence to admit the possibility — if God somehow, he could not explain how, and it ran counter to all the thinking of recent years, was dealing with him, then this reprieve, this latest of many, was also of His design. No, that was going too far, taking too much for granted; but at least, he might re-examine the evidence, reconsider the doctrines which he had thought finally disposed of.

He wanted to pray, began several times to pray, and gave it up. God, if there be a God . . . God, if You are there as You seem to be . . . God, if Thou — the personal thou was surely the better form — but on what grounds could he approach this unknown, this if existent, almighty, this if personal, estranged and justly offended, this if holy, revolted? For Jesus' sake? But that was sheer hypocrisy when he had no conviction that the story of Jesus was true — and if it was true, what vulgar mockery he had made of it. The death of Jesus was for sins not his own, true — if He had so died — for whosoever should believe, but he could not mock a heart-searching God (and whatever was searching his heart, is was being searched and revealed appallingly to him) by pretending belief. No, he could not pray, not with his mind. The cry that escaped him, repeating the Name aloud in fumbling puzzlement but in deadly seriousness, was as instinctive, almost as querulous, as the cries of the wheeling sea-gulls before they had dropped back several days before from the ship.

But he could do one thing, and he would, if this respite continued. He would search the New Testament, assuming at least the possibility of its veracity. Then if it were true — he used the subjunctive consciously — the God who had arrested would surely enlighten. If it was, as he now half-reluctantly feared, a fable, then would this disquietude leave him, this relentless sense of Presence?

* * *

Tuesday morning, March fifteen. John awoke early with the cold although he had paced the dog-watch. Cold had been the worst of their distress in the last five days. Food was literally monotonous, salt cod for breakfast, dinner, supper, with coarse bread made from the hog-meal served sparingly. Labour had been heavy with the pumps incessantly in use. But with much of their wood gone, with their bedding and clothes stopping leaks in the damaged hulk, the cold of the North Atlantic gale took more energy to combat than tired undernourished men, recent from a hot climate, could manufacture. Most of them had coughs and Todd in particular looked like a walking corpse. But the wind had continued to push the limping ship towards her goal and the storm had become something to curse as the cause of delay and hideous discomfort, and to congratulate themselves upon having encountered successfully.

"Land-ho!" Had he dreamed it? No, the cry came again, exultant, and the scuffle and tramp of responding feet, the confusion of voices reassured him. When he gained the deck the entire company was assembled, black against a tremulous first thrusting of colour of an uncommonly beautiful dawn, pointing, and laughing, shouting hysterically, embracing one another as they pointed.

"Calls for a celebration." Captain Swanwick's voice rose above the babble. "Time for the last of your bread, Matt. There'll be bread and to spare by nightfall. I have half a bottle of brandy left. Mr. Hardy, you know where it is. This is no time for hoarding. There'll soon be brandy enough."

His proposal was drowned by cheers in which John absently joined. Land at last — over to the east a long hilly coast-line terminating in a promonotory, and just beyond it two small islands low-lying in the sea. The north-west of Ireland no doubt. With any favouring wind they could find harbour by night.

Matt arrived with bread and mugs, Hardy brought the brandy, scarcely more than a pint. The liquor burned John's throat pleasantly. The chorus of gratulation and comment continued, but he was slightly aloof from it as he had been these past five days, full of his own thoughts. Now he noticed that he was not the only one who stood apart from the excited circle. The mate, mug in hand, had not taken his eyes off the sighted haven and John, following the direction of his gaze, became swiftly, inexplicably uneasy.

"Ireland, Scotland, England — as long as it's land!" said the boatswain. "Blowed if I set foot on a ship again. Land —"

"I hope it may prove land at last."

The grave speech and the graver tone in which it was uttered quelled the noise, but for a moment only. Angry disapproving voices were raised until the celebrants realized who had uttered it. One of their own number would probably have been knocked down in their superstitious indignation at the word of ill-omen. But Hardy's authoritative warning communicated gravity instantly to Swanwick and the rest crowded again to the side, gazing in an agony of suspense.

They had not long to wait. Day came on quickly and with its deeper light the surety faded. John's keen eyes were almost as quick as the mate's but even the most stubbornly astigmatic was convinced when one of the island reddened in the light of the sun whose great fiery ball presently rose immediately beneath it. Captain Swanwick was speechless with disappointment. Todd's gray face sagged into wordless foreboding. It was left to Hardy to give where he had taken away.

"Cheer up," he managed to say with sufficient conviction. "If it isn't land now, it will be soon. We must touch Ireland in a day or so."

"If we don't, there must be a Jonah among us, that I know," muttered the Captain, less easily restored than the rest.

The mate's cheering words lost their brief efficacy when the wind died soon after sunrise. That day and part of the next the Greyhound rolled sluggishly on a levelling sea, her few sails manoeuvred to catch a listless flap of breeze. The crew, unless at the pumps, spent most of their time on deck, careless of the cheering warmth of sun as they waited fearfully, like children expecting noises in an empty house, for every sound, every rustle that should tell of rising wind.

Before noon on Wednesday, after a few vagrant, hope-raising breezes, the wind came up in earnest, rose almost to a gale, but directly from the south-east. With the sea's first resurgent swell the Greyhound heeled over on its wounded side and only swift action, bringing her about to keep her larboard to the wind, saved her from sinking. But this same action kept her headed directly away from port, and as day dragged after day and a week lengthened to a fortnight the famishing sailors saw their ship increasing the distance between them and all known land, heading for unvisited northern waters where no other ship could sight them, where indeed no other ship might ever have been so early in the year.

(To be continued.)